இரு பெரும் நெறிகள்

★ சைவ நெறி

★ வேதாந்த நெறி

நாயன்மார்கட்டு

இராமலிங்கம் கைலாசபிள்ளை

நினைவு வெளியீடு.

இரு பெரும் நெறிகள்

- சைவ நெறி
- வேதாந்த நெறி

க. சொக்கலிங்கம் எம். ஏ.
(சொக்கன்)

நாயன்மார்கட்டு
இராமலிங்கம் கைலாசபிள்ளை
நினைவு வெளியீடு.
1988.

அன்பளிப்பு வெளியீடு:

நூலாக்கம்:
க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) எம். ஏ.

வெளியீட்டு நாள்:
1988 - 11 - 24, வியாழக்கிழமை.

நினைவுக்குரியவர்:
யாழ்ப்பாணம் நாயன்மார்கட்டு வாசரும்
சைவத் திருவாளருமான அமரர்
இராமலிங்கம் கைலாசபிள்ளை.

வெளியீடு:
அமரர் இரா. கைலாசபிள்ளை குடும்பத்தினர்.

அச்சுப் பதிவு:
சுவர்ணு பிறின்டிங் வேர்க்ஸ்,
295/7, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பிரதிகள் கிடைக்கும் முகவரிகள்:

இ. சரவணமுத்து
செம்மணி வீதி, நாயன்மார்கட்டு, யாழ்ப்பாணம்.

க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)
'வாணி', நாயன்மார்கட்டு, யாழ்ப்பாணம்.

இரு பெரும் நெறிகள்

- சைவ நெறி
- வேதாந்த நெறி

க. சொக்கலிங்கம் எம். ஏ.
(சொக்கன்)

நாயன்மார்கட்டு
இராமலிங்கம் கைலாசபிள்ளை
நினைவு வெளியீடு.
1988.

அன்பளிப்பு வெளியீடு: **6**

நூலாக்கம்:
க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) எம். ஏ.

வெளியீட்டு நாள்:
1988 - 11 - 24, வியாழக்கிழமை.

நினைவுக்குரியவர்:
யாழ்ப்பாணம் நாயன்மார்கட்டு வாசரும்
சைவத் திருவாளருமான அமரர்
இராமலிங்கம் கைலாசபிள்ளை.

வெளியீடு:
அமரர் இரா. கைலாசபிள்ளை குடும்பத்தினர்.

அச்சுப் பதிவு:
சுவர்ணா பிறின்டிங் வேர்க்ஸ்,
295/7, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பிரதிகள் கிடைக்கும் முகவரிகள்:
இ. சரவணமுத்து
செம்மணி வீதி, நாயன்மார்கட்டு, யாழ்ப்பாணம்.
க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)
'வாணி', நாயன்மார்கட்டு, யாழ்ப்பாணம்.

முகவுரை

நாயன்மார்கட்டு வாசரும், கோப்பாய்க் கிராமச் சங்க முன்னாள் உறுப்பினரும், யாழ். முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தின் உபதலைவருமான திரு. இ. சரவணமுத்து, கடந்த பல ஆண்டுகளாகச் சிறந்ததொரு பணியினைக் கைம்மாறு கருதாது ஆற்றி வருகின்றார். தம் குடும்பத்தில் எவரேனும் மறைந்தால் அவ்வாறு மறைந்தவரின் நினைவாகச் சமயம், அறப்போதனை சார்ந்த பயன்தரும் நூல் ஒன்றை எழுதுவித்து அச்சேற்றி இலவச விநியோகம் செய்வதே அந்த அரும் பணி, **அறநெறிப் பாமஞ்சரி, கந்தபுராணம் - காசிபன் உபதேசப் படலம் - உரை விளக்கம், சைவம் வளர்த்த தையலர், பாரதியின் பராசத்திப் பாடல்கள், பத்திப்பா அமுதம்** என்பன அவரால் இதுவரை வெளியிடப்பட்ட நூல்களாகும். இந்நூல்களைத் தொகுத்தோ, உரைவகுத்தோ, எழுதியோ அளிக்கும் பொறுப்பு அவரால் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்படுவதை, நான் இன்றுவரை நன்றியுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் ஏற்று நிறைவேற்றி வருகின்றேன்.

இன்று, அவர் தமையனாரான அமரர் கைலாசபிள்ளை நினைவாக, அவரது அன்புப் பணிப்பினை ஏற்று, நான் எழுதிய **இருபெரும் நெறிகள்** என்னும் நூல் வெளியாகின்றது. 'இந்து நாகரிகம்' என்ற பாடத்தைக் கற்கும் மாணவர்க்குப் பயன்படல் கருதி, சைவ நெறி, வேதாந்த நெறி ஆகிய இரு நெறிகளையும் பற்றி எழுதப்பட்ட இரு கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல்.

முகவுரை

நாயன்மார்கட்டு வாசரும், கோப்பாய்க் கிராமச் சங்க முன்னாள் உறுப்பினரும், யாழ். முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தின் உபதலைவருமான திரு. இ. சரவணமுத்து, கடந்த பல ஆண்டுகளாகச் சிறந்ததொரு பணியினைக் கைம்மாறு கருதாது ஆற்றி வருகின்றார். தம் குடும்பத்தில் எவரேனும் மறைந்தால் அவ்வாறு மறைந்தவரின் நினைவாகச் சமயம், அறப்போதனை சார்ந்த பயன்தரும் நூல் ஒன்றை எழுதுவித்து அச்சேற்றி இலவச விநியோகம் செய்வதே அந்த அரும் பணி, **அறநெறிப் பாமஞ்சரி, கந்தபுராணம் - காசிபன் உபதேசப் பட்லம் - உரை விளக்கம், சைவம் வளர்த்த தையலர், பாரதியின் பராசத்திப் பாட்ல்கள், பத்திப்பா** அமுதம் என்பன அவரால் இதுவரை வெளியிடப்பட்ட நூல்களாகும். இந்நூல்களைத் தொகுத்தோ, உரைவகுத்தோ, எழுதியோ அளிக்கும் பொறுப்பு அவரால் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்படுவதை, நான் இன்றுவரை நன்றியுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் ஏற்று நிறைவேற்றி வருகின்றேன்.

இன்று, அவர் தமையனாரான அமரர் கைலாசபிள்ளை நினைவாக, அவரது அன்புப் பணிப்பினை ஏற்று, நான் எழுதிய **இருபெரும் நெறிகள்** என்னும் நூல் வெளியாகின்றது. 'இந்து நாகரிகம்' என்ற பாடத்தைக் கற்கும் மாணவர்க்குப் பயன்படல் கருதி, சைவ நெறி, வேதாந்த நெறி ஆகிய இரு நெறிகளையும் பற்றி எழுதப்பட்ட இரு கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல்.

'சைவ நெறி' என்ற முதற்கட்டுரை 'இந்து சமய பாடம்' என்னும் எனது நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டும், விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டும் வெளியாகின்றது. இவ்விருபணிகளையும் திறம்படச் செய்தளித்தவர் நண்பர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் அவர்கள்.

'வேதாந்த நெறி' என்ற இரண்டாவது கட்டுரை கி. லக்ஷ்மணன் அவர்களின் 'இந்திய தத்துவ ஞானம்' என்னும் நூலையும், கலாநிதி சந்திரதர்சர்மா அவர்களின் **'A Critical Survey of Indian Philosophy'** என்னும் நூலையும் ஆதாரங்களாகக் கொண்டு நான் எழுதியது.

சிக்கல்களும், விளங்கற்கருமைப்பாடும் கொண்ட தத்துவநெறிகளை எனது சிற்றறிவு கொண்டு விளக்க முற்படுகையில் பிழைகள் ஏற்படாது போகா. அவற்றை அறிஞர்கள் பெருமனம் கொண்டு பொறுப்பார்களாக.

நண்பர்கள் சரவணமுத்து, மயிலங்கூடலூர் நடராசன், அமரர் கைலாசபிள்ளை குடும்பத்தினர் அனைவர்க்கும் என் நன்றி உரியது.

க. சொக்கலிங்கம்
(சொக்கன்)

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.
1988-11-24.

'சைவ நெறி' என்ற முதற்கட்டுரை 'இந்து சமய பாடம்' என்னும் எனது நூலிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டும், விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டும் வெளியாகின்றது. இவ்விருபணிகளையும் திறம்படச் செய்தளித்தவர் நண்பர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் அவர்கள்.

'வேதாந்த நெறி' என்ற இரண்டாவது கட்டுரை கி. லக்ஷ்மணன் அவர்களின் 'இந்திய தத்துவ ஞானம்' என்னும் நூலையும், கலாநிதி சந்திரதர்சர்மா அவர்களின் 'A Critical Survey of Indian Philosophy' என்னும் நூலையும் ஆதாரங்களாகக் கொண்டு நான் எழுதியது.

சிக்கல்களும், விளங்கற்கருமைப்பாடும் கொண்ட தத்துவநெறிகளை எனது சிற்றறிவு கொண்டு விளக்க முற்படுகையில் பிழைகள் ஏற்படாது போகா. அவற்றை அறிஞர்கள் பெருமனம் கொண்டு பொறுப் பார்களாக.

நண்பர்கள் சரவணமுத்து, மயிலங்கூடலூர் நடராசன், அமரர் கைலாசபிள்ளை குடும்பத்தினர் அனைவர்க்கும் என் நன்றி உரியது.

க. சொக்கலிங்கம்
(சொக்கன்)

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.
1988-11-24.

உ

சைவ நெறி

அறுவகைச் சமயம்

முன்னமிரு மூன்று சமயங்கள் அவையாகிப்
பின்னையருள் செய்த பிறையாளன்...

என்று திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அறுவகைச் சமயங் கள் பற்றித் தமது தேவாரத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். காண பத்தியம், கௌமாரம், வைணவம், சௌரம், சாத்தம், சைவம் என்பன அறுவகைச் சமயங்களாகும். அத்துவிதத்தை நிறுவியவ ராகிய சிறீ சங்கராச்சாரியார் அறுவகைச் சமயங்களையும் மீள நிறுவினார்.

சிவமும் சைவமும்

'உண்மைப் பொருள் ஒன்றே. அதனை அறிவாளர் பல பெயர் களால் வழங்குவர்' என்று இருக்கு வேதம் கூறும். அந்த உண் மைப் பொருளைச் சைவர்கள் சிவம் என்று போற்றுகின்றனர். சிவம் மங்கலமானது; ஆனந்த மயமானது; பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரருளும் வாய்ந்தது.

முதனூல்கள்:-

(அ) வேதம் — ஆகமம்

சைவத்தின் முதனூல்சள் வேதங்களும் ஆகமங்களும் ஆகும். வேதம் பொது நூல் எனவும் ஆகமம் சிறப்பு நூல் எனவும் கொள் வது சைவமரபு வேதங்களை ஏற்றுக் கொண்ட காரணத்தினாலே சைவசமயம் வைதிக சைவம் எனவும் வழங்கும். 'வேத நெறி தழைத் தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க...' என்பது திருத் தொண்டர் பெரியபுராணத் திருவாக்கு.

சைவ நெறியில் ஆகமங்களே முதன்மை பெறுகின்றன. இறை வனே ஆகம வடிவானவன் என்பது சைவர்கள் கருத்து '‘ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க,, என்பது மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருவாக்கு. வேதங்கள் யாகக் கிரியைகளை வழிபாட்டு முறையாகக் கொள்கின்றன. ஆலயங்களோ ஆகம வழிபாட்டிற்கு முதன்மை அளிக்கின்றன. சைவர்கள் ஆலய வழிபாட்டிலேயே பெரி தும் ஈடுபட்டு வருவதால் ஆகமங்கள் சைவர்களுக்குச் சிறப்பு நூல் களாகும். ஆகமங்கள் முதன்மை பெறுவதாற் சைவநெறியினை ஆக மாந்தம் என வழங்குவது மரபு, காமிகம் முதல் வாதுளம் வரை சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டாகும்.

ஆகமங்கள் கோயில்களின் அமைப்பு, விக்கிரகங்களின் அமைப்பு, அவற்றை ஆலயங்களிலே எழுந்தருளச் செய்தல் (பிரதிட்டை), பூசைக்கிரமம், அபிடேகம் ஆகியவற்றையும்' மூவகை வழிபாட்டு முறைமைகளையும், நால்வகைப் பாதங்களையும், பதி, பசு, பாசம் என்னும் தத்துவத்துறை சார்ந்த முப்பொருள்களின் இயல்புகளையும் கூறுகின்றன.

வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் பொது, சிறப்பு என வகுத்து ஏற்றுக்கொண்ட சைவசமயம் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழிலே உள்ள தோத்திரங்களையும் சாத்திரங்களையும் மிகுதியும் போற்றி அவற்றையும் தனக்குப் பிரமாண நூல்களாகக் கொள்கின்றது. இவ்வாறு கொள்ளும் நெறி சைவசித்தாந்த நெறி எனப் பெயர் பெறும். சைவசமயம் பற்றிய அறிவின் முடிந்த முடிவு என்பது சைவ சித்தாந்தம் என்ற சொற்றொடரின் பொருளாகும்.

இறைவனைப் பல நிலைகளிலே வழிபட்டு அவன் பெருமைகளைத் திருப்பாடல்களாக அடியார் பெருமக்கள் எமக்கு அருளியுள்ளனர். இவை தோத்திரப் பாக்கள், சிவபெருமானின் அருளைத் துணைக் கொண்டு பாடியருளப்பட்டவையாதலின் இவற்றைத் 'திருவருட் பாக்கள்' எனச் சான்றோர் வழங்குவர். இவை பன்னிரு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவையே தோத்திரங்களாகும்.

ஆகமக் கருத்துக்களையும் திருமுறைகளிற் பொதிந்துள்ள உண்மைகளையும் தொகுத்துப் பதி, பசு, பாச இயல்புகளையும் நுட்பங்களையும் எடுத்துக் காட்டித் தமிழிலே யாத்தருளிய நூல்கள் சாத்திரங்களாகும். இவை தொகையாற் பதினன்கு. இவற்றைச் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் என்றும் மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்றும் அழைப்பர்.

இவ்வாறு பரந்த நூற் பரப்பும் செழுமையும் பக்தியுணர்வும் ஞான நோக்கும் ஒன்றிணைந்து வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந் தொடக்கம் சைவ மக்களை வழிப்படுத்தி வரும் பெருநெறியே வைதிக சைவ நெறியாகும்.

சைவநெறியின் மூவகை இயல்புகள்:-

சைவநெறி ஏனைய சமய நெறிகளைப் போலவே வழிபாட்டு முறைமை, ஒழுக்கவியற் கோட்பாடு, தத்துவ ஆராய்ச்சி என்னும் கூறுகளையும் தன்னகத்துக் கொண்டதாகும். சிவபெருமானைப் பல வகைத் திருமேனிகளிலே ஆலயத்தில் எழுந்தருளச் செய்து வேத சிவாகம முறை தவறாது பூசை, அபிடேகம் முதலியவற்றால் வழி

படலும் திருமுறைகளை ஓதுதலும் பஞ்சாட்சர மந்திர செபமும் திருநீறு உருத்திராக்க தாரணமும் வழிபாட்டிற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. குரு, இலிங்கம், சங்கமம் ஆகிய மூவகை வழிபாடுகளும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நால்வகைப் பாதங்களும் சைவ நெறிக்கு உயிர் நாடியாய் உள்ளன.

'அன்புஞ் சிவமும் வேறல்ல. ஒன்றே, என்ற கோட்பாட்டிற் கிசைய உயிர்கள் யாவிலும் அன்பு காட்டல், பொய் பேசாமை, மாமிசம் உண்ணாமை, மது அருந்தாமை, விபசாரம் செய்யாமை, கொலை செய்யாமை ஆகியன சைவநெறி வற்புறுத்தும் ஒழுக்கங்களாகும். தமக்கு வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்ற பாகுபாடின்றி எவருக்கும் சமமான நீதி வழங்கலையும் சைவநெறி வற்புறுத்தும் 'மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகம் எல்லாம்' என்பதே சைவச் சான்றோர் ஏற்று ஒழுகும் உயர்ந்த குறிக்கோள். இக்குறிக்கோளை மனுநீதி கண்ட சோழனின் தேர்க்காலிற் சிக்கிப் பசுக்கன்று இறந்து போயிற்று என்று கேள்வியுற்ற அவ்வேந்தன் உற்ற துயரினை விளக்கும் பின்வரும் திருத்தொண்டர் பெரிய புராணப் பாடல் எமக்குக் காட்டும்.

அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன்
ஆவுறு துயரம் எய்தி
வெவ்விடம் தலைக்கொண் டாற்போல்
வேதனை அகத்து மிக்கிங்
கெவ்வினை விளைந்த வாறென்
றிடருறும் இரங்கும் ஏங்கும்
செவ்விதென் செங்கோல் என்னும்
தெருமரும் தெளியும் தேறான்.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர்களையும் எண்ணி அவற்றிற்கு நீதி வழங்குவதோடு அவற்றிற்கு இரங்கி அவற்றின் நல்வாழ்விற்காய்த் தொண்டுகள் புரிதலும் சைவ நெறியே யாகும்.

எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே

என்றும்

அன்பர்பணி செய்யஎனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே

என்றும்

எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கவுநின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே

என்றும் தாயுமான சுவாமிகள் கூறியுள்ளமையை அறிந்து சைவ மக்கள் ஒழுகுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு உயிர்களிடத்துக் கொள்ளும் முறுகிய அன்பு உயிருள்
உயிராய் அமர்ந்து அருள் பாலிக்கும் சிவத்தின் மீதான பத்தியாகக்
கனிந்து ஈற்றில் ஞானமாய் விளைந்து பயன் அளிக்கின்றது. இந்த
ஞான நிலையினை அடையத் தத்துவ ஆராய்ச்சி கைகொடுத்து உத
வும் பதி, பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருள்உண்மை பாசத்தை
வலிகெடுக்கத் திருவருள் உதவும் வகை, திருவருளே குருவடிவாக
வந்து உபதேசம் புரிந்து பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் விடுவித்து
முத்தியருளும் பேறு என்பன சைவ நெறியின் தத்துவக் கோட்பாட்
டிலே விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

சைவநெறியின் வரலாற்றுப் பழைமை

வட மேற்கு இந்தியாவிலே சிந்து நதி பாய்ந்து வளப்படுத்திய
பள்ளத் தாக்கிலே ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தலை சிறந்த
நாகரிகம் நிலவியது. இந்த நாகரிகத்தின் சிறப்பியல்புகளை அறியச்
சிந்து வெளியிலே அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ என்ற புராதன நக
ரங்களிற்கண்டெடுக்கப்பட்ட புதைபொருள்களும் முத்திரைகளும்
உறுதுணை புரிகின்றன. இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் சிவனை மூன்று தலை
கள் கொண்ட பசுபதி வடிவிலும் ஒரு முகங் கொண்ட யோக
பசுபதி வடிவிலும் சிவலிங்க வடிவிலும் நடராச வடிவிலும் வழி
பட்டமைக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

இந்து மதத்தின் தொல்லிலக்கியமான வேதத்தின் இறுதியாக
வும் முடிந்த முடிபாகவும் அமைந்த பகுதி உபநிடதமாகும். உபநிட
தங்களுள் ஒன்றான சுவேதாஸ்வதர உபநிடதத்திலே,

> **தெய்வங்களுக் கெல்லாம் தெய்வம், எல்லா இறை**
> **தன்மையையும் கடந்த மாபெரும் இறை தன்மையை**
> **உடையவர் எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவர்**

என்று சிவபெருமான் போற்றப்படுவதாக அறிந்தார் உரைப்பர்.
பிரகத்ஜபால உபநிடத்தில் அவரின் ஈசானம், தற்புருடம், அகோ
ரம் வாமதேவம், சத்தியோசாதம் ஆகியன முறையே தலை, முகம்
தொடை, மறையுறுப்பு, பாதங்கள் எனக் குறிக்கப்படுகின்றன.
இவை யாவும் சேர்ந்த முழுவுடலும் ஓம் எனும் பிரணவமாகும்
என்றும் அந்த உபநிடதத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது அதர்வசிக உப
நிடதம் பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், ஈசுவரன், சிவன் ஆகிய
கடவுளியல்பு யாவும் ஒரு சேர அமைந்த பதியே சிவபெருமான்
எனக் கூறுகின்றது. இவரை வழிபட்டால் எல்லா நன்மைகளும்
கிடைக்குமென்று அந்த நூல் உரைப்பதையும் காண்கின்றோம்.
உமையோடு பிரிவின்றி விளங்கித் தோன்றும் பரம்பொருளான
சிவனை இதயத்தில் தியானம் செய்யுமாறு கைவல்ய உபநிடதம்
அறிவுறுத்துகின்றது.

இவ்வாறே சிவாகமங்கள், பாரத இதிகாசம், பின் வந்த சிவ புராணங்கள் ஆகிய யாவும் சிவபெருமானின் பரம் பொருட்டன்மையை ஏற்று அவரை வழிபடலே பிறவி எடுத்ததன் பயன் என்று கொள்ளக் காண்கிறோம்.

சங்க நாள்களில் சிவன்

புறநானூற்றிற் கடவுள் வாழ்த்தாக வரும் பாடல் 'கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை' எனத் தொடங்குகிறது அப்பாடல் சிவபெருமான் அணிந்தருளுங் கொன்றை மாலை, ஊர்தியாகக் கொள்ளும் இடபம் (வெள்ளேறு), அவர்தம் நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டம், அக்கண்டத்தை வேதம் வல்ல அந்தணர் புகழ்ந்து பாடுதல், உமாதேவியாரை இடப்பாகங் கொள்ளல், நெற்றியில் அணிந்த இளம்பிறை, அது பதினெண் கணத்தினராலே புகழ்ப் படுதல், எல்லாவுயிர்களுக்குங் காப்பளிக்குங் கங்கை சூடிய செஞ்சடைபற்றியெல்லாம் புகழ்ந்து பாடுவதாய் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலைப் பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். கடவுள் வாழ்த்தை நூற்பாடல்களுடன் சேர்த்துக் கணிக்கும் வழக்கம் இல்லை. புறநானூற்றைத் தொகுத்தவரே இப்பாடலையும் பாடிச் சேர்த்திருக்கலாம் என்று கொண்டு இதனைக் காலத்தாற் பிற்பட்டது எனத் தள்ளினால் புறநானூற்றின் பாடல்களிலே ஆங்காங்குச் சிவன்பற்றி வருஞ் செய்திகளையும் அவ்வாறு தள்ளத்தல் இயலாது.

பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி வேதவழிக்குட்பட்ட யாகங்கள் பல நிகழ்த்தியவன். இவனால் இவன் பெயரின் அடையாகப் 'பல்யாகசாலை' என்ற சொற்றொடர் சேர்க்கப்பட்டுப் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிஎன அழைக்கப்பட்டுள்ளான். புறநானூற்று 9 ஆம் பாடலிற் காரிகிழார் என்னும் புலவர், ''நின் கொற்றக்குடை, முனிவர்களாலே போற்றப்படும் முக்கட் செல்வரான சிவபெருமானின் கோயிலை வலம்வரும் பொழுது தாழ்வதாக'' என்கின்றார். வேதவழிபாட்டு நெறியோடு ஆகம வழிபாட்டு நெறியான கோயில் வழிபாட்டிலும் ஈடுபட்டு முக்கட் செல்வரை வணங்குவதையும் பெருவழுதி கடைப்பிடித்தான் என்பது இப்பாடலாலே தெரியவருகிறது.

புறநானூற்றுக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டதும் சங்க காலத்தின் இறுதிப் பகுதியிலே தோன்றியது எனக் கொள்ளப்படுவதுமான கலித்தொகையிலே, ஆதிரை என்ற விண்மீனின் பெயர் கொண்டு சிவன் அழைக்கப்படுகின்றான். 'அரும்பெறல் ஆதிரையான்'' என்பது அப்பாடல் அடி. 'கொன்றை அலங்கலந் தெரியலன்'' என அவனது மாலையும், 'பிறங்கு நீர்ச் சடைக் கரந்தான்' என

அவனது சடையில் மறைந்துள்ள கங்கையும், 'ஏற்று ஊர்தியான்' என்று அவன் இவர்ந்தருளும் இடபமும், 'புதுத்திங்கட் கண்ணியான்' என்று அவன் முடியிற் சூடிய சந்திரனும் குறிக்கப்படுகின்றன. மற்றுஞ் சிவனது காற்பெருவிரலின்கீழ் அழுந்தி வருந்திய இராவணனின் வரலாறு, அப்பெருமான் இமயத்தை வில்லாக்கி வாசுகியை நாணாக்கி முப்புரம் அழித்த வரலாறு என்பனவும், அவனது நெற்றிக்கண் பற்றியும் கலித்தொகையிலே செய்திகள் உள்ளன. புராணக் கதைகள் அக்காலத்திலேயே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமைக்கு இவை தக்க சான்றுகள் எனலாம்.

தெய்வம் உறையும் இடங்களாகத் 'துறையும் ஆலமரமும் தொல்வலி மராமும்' (மராமரமும்) (கலி. 104) அக்காலத்திற் கொள்ளப்பட்டன, ஆலமுற்றம் சிவனுர் உகந்து அமர்ந்தருளுவது என்ற செய்தி அகநானூறு 181 ஆம் பாடலில் வருகின்றது.

"நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்"
ஆலமுற்றம் ...."

சிறுபாணாற்றுப் படையிலே 'ஆலமலர் செல்வன்' (96) என வருவதும் நோக்கத்தக்கதே. சிவனுக்கு உரிய ஆயுதம் சூலம் என்பதைச் "சூலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக் காலக்கடவுள்" என்ற பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடி எடுத்துக்காட்டும். 'உமையொருபாகதன்' என்பதை 'ஒரு குழை ஒருவன்' என்று கலித்தொகை குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றது. சிவனுக்குரிய கொடி "ஆனேற்றுக் கொடி" எனவுங் கூறுகிறது (கலி. 26). இவை யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும்பொழுது சங்க காலத்திலேயே சிவபெருமானுக்குரிய திருவுருவ அமைப்புப் பற்றிய புராணச் செய்திகள் நிலவியுள்ளன என்பதும் அச்செய்திகளின் அடிப்படையிலே அக்கால மக்கள் சிவனை வழிபட்டனர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. மதுரைக் காஞ்சியிலே பஞ்சபூதங்களையும் ஆக்கியளித்தோனும் சிவபெருமானே என்ற கருத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசும்பொடு ஐந்துடன் இயற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் ... (மதுரைக்காஞ்சி 453-55)

சிவனின் மூர்த்தங்கள்:-

சிவபெருமானுக்கு இருபத்தைந்து மூர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. இலிங்கோற்பவ மூர்த்தி, சுகாசன மூர்த்தி, உமாசகித மூர்த்தி, கல்யாண சுந்தரமூர்த்தி, அர்த்தநாரீச்சர மூர்த்தி, சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி, சக்கரப் பிரதான மூர்த்தி, திரிமூர்த்தி என்பன அவற்றுட் சிலவாகும்.

சிவபெருமானை உருத்திரன் என்ற பயங்கரமூர்த்தத்தில் வழிபடுவோர் ஆறு பிரிவினராய் உள்ளனர். இவர்களின் பிரிவுகள் வாமம், பைரவம், மகாவிரம், காளாமுகம், காபாலிகம், பாசுபதம் என்பன. இவர்கள் மதுமாமிசம் உண்பவராயும் சுடலை போன்ற இடங்களை நாடிச் சென்று சிவ வழிபாடு நிகழ்த்துபவராயும் இருந்தனர். இவர்களின் சைவப் பிரிவுகள் இன்று அருகிவிட்டன

சௌமியப் பிரிவு எனப்படும் வேறொரு சிவவழிபாட்டுக் குழுவும் உள்ளது. இதில் எட்டு உபபிரிவுகள் கூறப்படுகின்றன இவை ஐக்கியவாதம், பாஷாண வாதம், பேதவாதம், சமவாதம், சங்கிராந்தி வாதம், அவிகார வாதம், சித்தாந்தவாதம் என்பன. இவற்றின் குறிப்பிடக் கூடிய ஒற்றுமை இவற்றைப் பின்பற்றுவோர் தாவர போசனிகளாயும் சிவத்தை அன்பு வடிவாக வழிபாடுவோர்களாகவும் விளங்குவத. எனினும் தத்துவ அடிப்படையிலே இவர்களுக்கிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக முத்திநிலை பற்றிய கருத்தில் முரண்பாடுகள் அதிகமாய் உள்ளன.

சிவலிங்கத்தை வழிபடும் வீரசைவம், வட இந்தியாவில் ஒரு பிரிவினராலே கடைப்பிடிக்கப்படும் காஷ்மீர சைவம் என்றவேறு பிரிவுகளும் உள்ளன. மேலே கூறிய ஐக்கிய வாதம் முதலியவற்றுளும் சில உபபிரிவுகள் காணப்படும்.

இங்குக் குறித்த சித்தாந்த சைவம் என்பதே தமிழ் நாட்டிலே பிரசித்தி அடைந்துள்ளது. இதனையே சைவசித்தாந்தம் என்ற பெயரால் அழைக்கின்றோம்

சைவசித்தாந்த தோத்திரங்கள்:-

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய நாயன்மார் மூவரும் அருளிய தேவாரங்கள் (1-7 ஆந் திருமுறைகள்), மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகம், திருக்கோவையார் (8 ஆந் திருமுறை) (இந்நால்வரும் சைவ சமய குரவர்கள்), சேந்தனுர் முதலிய ஒன்பதின்மர் அருளிய திருவிசைப்பா, சேந்தனுர் அருளிய திருப்பல்லாண்டு (9 ஆந் திருமுறை), திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் (10 ஆந்திருமுறை), திருவாலவாயுடையார், காரைக்காலம்மையார், சேரமான்பெருமான் நாயனுர் முதலிய பன்னிருவர் அருளிய பிரபந்தங்கள் நாற்பது (11 ஆந்திருமுறை) சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் (12 ஆந் திருமுறை) ஆகியவை சைவ சித்தாந்த தோத்திர நூல்களாகும். இவற்றுள் தேவாரம், திருவாசகம். திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்

தொண்டர் பெரியபுராணம் என்பன சிவாலயங்களில் சிவனருள்
வேண்டிப் பக்திக் கனிவோடும் பண்ணமைதியோடும் ஓதப்பட்டு
வருவன. திருமந்திரம் தோத்திர நூலாகமட்டுமன்றி சாத்திர
நூலாக கொள்ளப்படுகின்றது பத்தாம் நூற்றாண்டில் இராச
இராசசோழன் வேண்ட நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற சைவப் பெரி
யாரால் முதல் பதினொரு திருமுறைகளும் தொகுக்கப்பட்டன.
இவற்றிலிருந்தும் சைவசித்தாந்த அடிப்படை உண்மைகள் பல
பெறப்பட்டுள்ளன.

சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள்:-

'சைவம்' சிவசம்பந்தம் உடையது. 'சித்து' என்பது எனம்
எனப் பொருள்படும் 'அந்தம்' என்பது முடிந்த முடிபாகும்
'சாத்திரங்கள் இவற்றை விளக்கும் தத்துவ நூல்கள். எனவே
சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் என்ற சொற்றொடரின் பொருள்
'சைவத்தின் முடிந்த முடிவான உண்மைகளை விளக்கும் தத்துவ
நூல்கள்' என்பதாகும். இவை குரு பரம்பரை வாயிலாக எமக்குக்
கிடைத்துள்ள ஞானச் செல்வங்கள்.

பரம்பரைக்குச் சந்தானம் என்பதும் வடமொழிப் பெயர். குரு
என்ற வட சொல்லின் பன்மை வடிவம் குரவர் என அமையும்.
சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களை எமக்கு அருளிய குருபரம்பரை
யினரை இக்காரணத்தினாலேதான் சந்தான குரவர் என நாம்
அழைக்கின்றோம் இவர்களின் ஆதி குரவர்கள் திருக்கைலாய,
திலே எழுந்தருளி இருந்தவர்கள் இதனால் இவர்களைத் திருக்கை
லாய ஞான பரம்பரை என அழைக்கும் வழக்கும் உண்டு.

சந்தான குரவர்கள் இரு வகைப்படுவர். அகச்சந்தான குர
வர் என்பது ஒருவகை. புறச்சந்தான குரவர் என்பது மற்றொரு
வகை அகச்சந்தான குரவர் திருக்கைலாய மலையில் எழுந்தருளி
அருளுபதேசம் செய்தவர்கள். இவர்களில் இறுதியான குருவிடமி
ருந்து உபதேசம் பெற்றுத் தமிழிலே ஞான நூல்கள் செய்த
ருளியும் சீடர்களுக்கு உபதேசித்தருளியும் தொண்டாற்றிய முதல்
வரிலிருந்து புறச்சந்தான குரவர் பரம்பரை தோன்றுகிறது.

சந்தான குரவர்களில் முதல்வர் ஸ்ரீகண்டபரமேசர். அவர் சிவாக
மங்களை ஆனந்த தேவருக்கு உபதேசித்தருளினார். ஆனந்த
தேவர் ஸ்ரீகண்டருத்திரருக்கு உபதேசித்தருளினார். ஸ்ரீகண்டருத்தி
ரர் நந்திதேவருக்கு உபதேசித்தருள அவர் சனற்குமாரருக்கு
சனற்குமாரர் சத்தியஞான தரிசினிகளுக்கும் சத்திய ஞான த

சினிகள் பரஞ்சோதி முனிவருக்கும் உபதேசித்தருளினார். நந்தி
தேவர் தொடக்கம் பரஞ்சோதி முனிவர் ஈறாக உள்ள நால்வரும்
அகச் சந்தான குரவர் எனப் பெயர் பெறுவர்.

பரஞ்சோதி முனிவரிடமிருந்து அருளுபதேசம் பெற்ற மெய்
கண்டதேவர் தமிழகத்தில் அவதரித்தவர். அவர் அருணந்தி
சிவாசாரியாருக்கும் அருணந்தி சிவாசாரியார் மறைஞான சம்பந்
தருக்கும் மறைஞான சம்பந்தர் உமாபதி சிவாசாரியாருக்கும்
உபதேசம் செய்தருளினர். இந்நால்வரும் புறச்சந்தான குரவர்
எனப்படுவர். சந்தான குரவரைச் சந்தானாசாரியர் எனவும் அழைப்
பதுண்டு. ஆசாரியர் – குரவர்.

புறச்சந்தான குரவர்களில் மறைஞான சம்பந்தர் தவிர்ந்த
மற்றைய மூவரும் சாத்திர நூல்களை இயற்றியருளியுள்ளனர்.
இவர்கள் இயற்றியருளிய மெய்கண்ட சாத்திர நூல்கள் பதி
னொன்று. இவர்களுக்கு முன்னரே திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவ
ரும் அவரின் சீடருக்குச் சீடரான திருக்கடவூர் உய்ய வந்த தேவ
ரும் ஒவ்வொரு சாத்திர நூல் எழுதியருளினர். மெய்கண்ட
தேவரின் மற்றொரு சீடரான மனவாசகங் கடந்த தேவரும் ஒரு
நூல் யாத்தருளியுள்ளார். ஆக மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களின்
தொகை பதினான்காகும். அவற்றின் விபரம் வருமாறு:

1. திருவுந்தியார் - திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவர்.
2. திருக்களிற்றுப்படியார் - திருக்கடவூர் உய்ய வந்த தேவர்.
3. சிவஞான போதம் - மெய்கண்ட தேவர்.
4. சிவஞான சித்தியார் } அருணந்தி சிவாசாரியார்
5. இருபா இருபஃது } அருணந்தி சிவாசாரியார்
6. உண்மை விளக்கம் - திருவதிகை மனவாசகங் கடந்த தேவர்.
7. சிவப்பிரகாசம்
8. திருவருட்பயன்
9. வினாவெண்பா.
10. போற்றிப்பஃறொடைவெண்பா
11. கொடிக்கவி
12. நெஞ்சு விடு தூது
13. உண்மை நெறி விளக்கம்
14. சங்கற்ப நிராகரணம்

(7–14) → உமாபதி சிவாசாரியர்

சைவசித்தாந்தம்:-

சைவம் பற்றிய அறிவின் முடிந்த முடிவே சைவ சித்தாந்தம், வேதங்கள், சிவாகமங்கள் தமிழிலுள்ள மேற்குறித்தசாத்திர, தோத்திர நூல்களின் அடிப்படையிலே சைவ சித்தாந்தம் உருவாயிற்று. இதன் பெருமை அளவிடற்கரியது. மேனாட்டறிஞரும் இதன் உயர்வினைப் பலபடப் போற்றியுள்ளனர்.

" சைவ சித்தாந்தமே திராவிட மேதையின் மிக உன்னதமான படைப்பாகும். அதுவே இந்தியாவில் தோன்றிய மதங்கள் யாவிலும் மிக நுட்பமானதும் மிகப் பெறுமதி வாய்ந்ததும் மற்றைய மதங்களிலே தன்செல்வாக்கினைப் பதித்ததுமான நல்ல சிறந்த மதமாகும்" என்பது திருவாசகத்தை மொழிபெயர்த்த ஆங்கிலேயப் பாதிரியார் ஜி.யூ.போப் அவர்களின் கருத்தாகும்.

சைவசித்தாந்த சமயதத்துவம்

(அ) முப்பொருள்

சைவசித்தாந்தம் காட்சி, கருதல், உரை என்ற மூவகை அளவைகள் கொண்டு முப்பொருள்கள் அநாதியானவை என நிறுவும் பதி, பசு, பாசம் என்பனவே அம் முப்பொருள்களுமாகும்.

காட்சியாவது ஐம்பொறிகளாலே பொருள்களைக் கண்டுணர்தல். கருதலாவது காட்சிக்குப் புலனாகாத பொருளை அதன் தொடர்புடையதும் உடன் தோன்றுவதுமாகிய வேறு பொருள் கொண்டு ஊகித்து அறிதல், உதாரணமாக, மலையிலே புகை தென்பட்டால் அங்கே நெருப்பு உள்ளது என நாம் ஊகித்தறியலாம். உரையாவது மேலோர் நூல்கள் வாயிலாகக் கூறியவற்றை ஆதாரங்களாய்க் கொண்டு உண்மையை அறிதல்.

சைவசித்தாந்தம் முற்றறிவுடைய சிவத்தையும் சிற்றறிவுடைய ஆன்மாவையும் அறிவில்லாப் பொருளாகிய ஆணவத்தையும் உள் பொருள்கள் என நிறுவும். உள்ள பொருள் அழிவதும் இல்லை. இல்லாத பொருள் தோன்றுவதும் இல்லை. எனவே மேலே கூறிய மூன்று பொருள்களுக்குத் தொடக்கமும் இல்லை முடிவும் இல்லை. அவை அநாதியானவை என்பது சைவ சித்தாந்தத்தின் முடிந்த முடிவாகும்.

பதி பசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற் பசு பாசம் அநாதி - திருமூலர்

சிவம் பேரறிவு உடையது. பேரறிவாவது தானே உணர்வதும் அனைத்தும் அறிவதும் ஆகும். ஆன்மா சிற்றறிவுடையது. சிற்றறிவாவது உணர்த்த உணர்வதும் சார்ந்ததன் வண்ண

மாவதுமாகும். ஆணவமோ அறிவித்தாலும் அறியாத சடப் பொருள். இதன் சேர்க்கையாலே ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாகிச் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் கொண்டு அலைகின்றது. பேரறிவுடைய சிவம் தனது பேரருள் காரணமாக ஆன்மாவைத் தன்வயமாக்கத் தொழில் புரிகிறது. ஆன்மா பிறவிகள் தோறும் தன் கன்மங்களை அநுபவித்து அவற்றில் வெறுப்புண்டாகி, இறுதியிலே பேரருளாலே சிவத்தைச் சார்ந்து சிவத்தின் தன்மையை அடைகின்றது. இந்த உன்னத முத்தி நிலைக்கு ஆன்மா சிவத்தையே உறுதியாகப் பற்றி அன்பு செய்தல் வேண்டும். ஆக, அநாதியான முப்பொருள்களின் உண்மையை நிறுவுவதோடு, அவற்றினிடையேயுள்ள தொடர்பையுங் காட்டி ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு உதவுவதாலே, சைவசித்தாந்தம் ஒரு தத்துவமாக மாத்திரமன்றிச் சமய நெறியாகவும் விளங்குகிறது. இவ்வகையிற் சைவசித்தாந்தத்தைப் போதனைவழி, சாதனை வழி என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம்; போதனை வழி முப்பொருள் உண்மையைக் கூறும். சாதனை வழி முதற் பொருளை அடைதற்கான நெறிகளை எடுத்துரைக்கும். இந் நெறிகள் பாதங்கள் எனப்படும் சைவ சித்தாந்தச் சாதனை வழி நால்வகைப் பாதங்களைக் கொண்டது. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன.

(ஆ) பதி

பதி என்பது தலைவர் என்று பொருள்படும். அனைத்துலகிற்கும் அனைத்துயிர்கட்கும் தலைவரானதால், சிவபெருமான் பதியாயினர். அவர் எமது சிந்தனைக்கும் சொல்லுக்கும் அப்பாலானவர். ஐம்பொறிகளாலே அவரை அறிதல் இயலாது. எமது உள்ளத்துணர்ச்சியாலே அவரைக் கொள்ளுதல் இயலாது. எல்லா நலன்களும் அமைந்த அவருக்கு இணை இல்லை. குணங்களைக் கடந்த குணாதீதர் அவர். இந்நிலையில் அம் நிலை சொரூப நிலையாகும் இதனை "நிர்க்குண நிலை எனவும் உரைப்பர்.

மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே என்பது திருவாசகம். இத்தகைய 'ஆதி குணம் ஒன்றுமிலா அந்தமிலா' இறை, உயிர்களின் மீது கொண்ட பெருங்கருணையினாலே அவை அறிந்து வணங்கி உய்யத் திருமேனி தாங்கிவருகின்றார். இவ்வாறு திருமேனி கொள்ளும் நிலை தடத்தம் என வழங்கும். இது சகுண நிலை எனவும் படும். தடத்த நிலையிலே அவர் கொள்ளும் திருமேனிகள் அருவம், உருவம், அருவுருவம் என முத்திறப்படும். அருவத்திருமேனிகள் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்ற நான்கும் உருவத் திருமேனிகள் மகேசுரன், மால், அயன், உருத்திரன் என்ற நான்கும் அருவுருவத் திருமேனி, சதாசிவமாகிய ஒன்றுமாக ஒன்பது பேதங்களாகும்.

இறைவருக்கு எண்குணங்களை வகுத்துரைப்பது வழக்கம். அவை யாவன; தம்வயத்தராதல், தூயஉடம்பினராதல், இயற்கை உணர்வினராதல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளு டைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை, முற்று முணர்தல்என்பன.

இத்தகைய எண்குணத்தினர் உயிர்களின் உய்திக்காகவே திருமேனி கொண்டு ஐந்தொழில் புரிந்தருளுகின்றார். ஐந் தொழில்களாவன; படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் அருளல் ஆகியன. இவற்றை அவர் தம்மிலிருந்து பிரிவே இல்லாத திருவட் சத்தியின் வாயிலாகவே செய்தருளுகின்றார். இறைவரும் சிற்சத்தியும் சூரியனும், கதிரும் போன்றவர்கள்.

படைத்தல் என்பது இல்லாத ஒன்றினைத் தோற்றுவிப்ப தன்று; ஆன்மா உள்பொருளாதலின் அதனைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை. சிவபெருமான் தமது உடைமைப் பொருளாகிய சுத்தமாயையின் வாயிலாக ஆன்மாக்களுக்கு வேண்டிய உடல் களையும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமாகிய கரணங்களையும், வாழ்வதற்குரிய உலகங்களையும் இன்பதுன்பங்களையும் தோற்று வித்தருளுகின்றனர். இச்செயலுக்குச் சிருஷ்டி என்பதும் ஒருபெயர்.

காத்தலாவது ஆன்மாக்கள் நல்வினை, தீவினைகள் அநுபவித்துப் பக்குவம் எய்துப்வரை அவற்றிற்குரிய தனு, கரண, புவன, போகங்களை வைத்திருத்தல். இது திதி எனவும் வழங்கும். அழித் தலாவது ஆன்மாக்கள் புதிய பிறப்புக்களை எடுக்காது சற்றே ஓய்வு அளித்தல். இது சங்காரம் எனவும்படும். மறைத்தலாவது உலகப் பொருள்களின் உண்மையை மறைத்து, மலத்தின் சத்தியை ஊக்குதல், இதனைத் திரோதானம் என்பர். இம்மறைப்பை நடத் தும் இறைவனின் சத்தி திரோதான சத்தி எனப்படும். இதுவே சுத்தமாயை.

அருளலாவது ஆன்மாவைத் தளைகளினின்றும் நீக்கித் தமது திருவடிக் கண்ணே பேரானந்த நித்தியப் பெருவாழ்விலே திளைக்க வைத்தல். இவ்வைந்து தொழில்களும் பஞ்ச கிருத்தியங்கள் என வும் படும்.

அல்லறும் ஆன்மாக்களின் தளரா அன்பு இறைவனை எப் பொழுதும் ஆன்மாக்களை இருளிருந்து வெளிக்கொணரும் பணியில் ஈடுபடச் செய்கிறது. அவர் ஆன்மாக்களை இன்பத்திலும், பேரொ ளியிலும் நிலவும்படி செய்கிறார். பிறப்பென்னும் பெரும் பிணிக்கு அவரே மருந்து. எல்லாவற்றையும் இன்புறச் செய்பவர் அவரே. புறவழி நீந்த அறவழி அந்தணன்தாள் சேரவேண்டும். இறைவன் அடிசேராதவர். பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்தார்.''

— பேராசிரியர் ர. ராமானுஜாச்சாரி

(I) கடவுள் உளர் என்ற கோட்பாட்டினைச் சைவசித்தாந்தம் நிறுவும் வகையிற் சில:

(1) அவன், அவள், அது என்ற மூன்று வகையாகச் சுட்டிக் காட்டப்பெறும் பொருள்களின் தோற்றத்திலும் வாழ்விலும் ஒடுக்கத்திலும் ஓர் ஒழுங்கு உண்டு. இவ்வொழுங்கினை ஏற் படுத்திநடத்தக் கர்த்தா ஒருவர் வேண்டும். அக்கருத்தாவே இறைவன்.

(2 மட்பாண்டம் ஒன்றைக் காணும்பொழுது அதனைச் செய்த குயவன் ஒருவன் உளன் என்பதை ஊகித்தறிகின்றோம் அது போன்றே கண்ணுற் காணப்படும் உலகிற்கும் செய்பவர் ஒரு வர் உளர். அவரே கடவுள்.

(3) உலகம் அனைத்தையும் தம் இச்சையின்படி படைத்துக் காத்து அழிக்கின்ற ஒருவர், தாம் அவ்வாறு படைக்கப்பட வோ, காக்கப்படவோ, அழிக்கப்படவோ இயலாதவராவார். அந்த ஒருவரே கடவுள் உண்டு என்று சொல்பவர் மட்டு மன்றி 'இல்லை' என்பவருங்கூட, இத்தகைய தன்மை உடைய ஒருவர்' என்று கற்பனை செய்து 'அவர் இல்லை' என்றே முடிவு செய்கின்றார். அவர் இல்லை என்பதிலேயே உண்டு என்ற உண்மையும் உளதாகின்றது.

(II) கடவுளின் வியாபகத்தையும், வியாப்பியத்தையும் நிறுவுதல்.

(1) கடவுள் எல்லா உயிர்களிலும் உலகிலும் வியாபித்து நிற் பதாலேயே உலகும் உயிர்களும் இயங்குகின்றன. அவர் ஓரி டத்தில் இருந்து அருளாட்சி நடத்துகின்றார் என்றால் அவ ருக்கு உடலும் அது தங்குவதற்கு இடமும் உள்ளன என்று ஆகும். அஃது அவரின் கடந்த தன்மையைச் சிறுமை செய் வதாகிவிடும்.

(2) கடவுள் ஓரிடத்திலே இருந்து ஞானிகளைப்போல எல்லாவற் றையும் காண்கிறார். ஊக்குகின்றார். செயற்படுத்துகின்றார் என்றால் அத்தன்மை ஞானிகளுக்கும் உண்டு. அவர்கள் இத் தன்மையைச் செபம், தவம், தியானங்கள் என்ற ஏதுக்க ளாலே பெற்றனர். அவ்வாறாயின், இறைவரும் இவ்வேதுக் களால் அந்நிலை அடைந்தவராதல் வேண்டும். இது கடவுளுக்கு மனித இயல்பை ஏற்றுவதாய் முடியும்.

(3) எனவே, இறைவர் மிகச்சிறிய பொருளிலும் சிறியவராகவும், மிகப்பெரிய பொருளிலும் பெரியவராகவும் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்தும் கடந்தும் நிற்பவராவார்.

'விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்' என்பது திருவாசகம்.

(இ) பசு

பசு என்பது கட்டுண்டது எனப் பொருள்படும். அநாதிகாலந் தொட்டுப் பாசத்தினாலே பிணிக்கப்பட்டுத் தன்னறிவும் தன்னிச்சையும் இல்லாததாய் இது விளங்குகின்றது. இதுவே ஆன்மா. ஆன்மாவிற்கு மூன்று நிலைகள் உள்ளன. இவை அவத்தைகள் என்ற சொல்லாலும் அழைக்கப்படும். முதலாவது அவத்தை கேவலாவத்தையாகும், இந்நிலையிலே ஆன்மா ஆணவத்தாலே முற்றாக மறைக்கப்பட்டுச் செயலற்றுக் கிடக்கின்றது. இந்நிலையில் இது அசத்தாகும். (அசத்து — அறிவு அற்றது)

இரண்டாவதாக சகலாவத்தை என்பது கருணை வள்ளலாகிய இறைவன் ஆன்மாமீது கொண்ட பேரிரக்கத்தால் அது ஆணவ மலத்தின் வலியைக் கெடுத்தற்குக் கருவிகளான தனு, கரண, புவன, போகங்களை அளிக்க ஆன்மா இயங்கத் தொடங்கும் நிலை இந்நிலையிலே ஆன்மா அசத்துமன்று, சத்துமன்று (சத்து —இயல்பாகவே அறிவுடைய பொருள்) சதசத்தாகும். (சதசத்து அறிவிக்க அறிவது சார்ந்ததன் வண்ணமாவது) இதனைப் பெத்தநிலை எனவுஞ் சொல்வர்.

ஆன்மா தெய்விகப் பேரருளிலே மூழ்கிப்போய் நிற்கையில் அது சத்தாகி விடுகின்றது. இனி அதற்குப் பிறப்போ, வினைகளோ இல்லை. அது பேரானந்தத்தினை அநுபவிக்கத் தொடங்குகின்றது. இதுவே மூன்றாவது அவத்தையாகிய சுத்தநிலை.

ஆன்மாக்கள் எண்ணுக்கணக்கற்றவை. ஆணவத்தினாலே சிறுமையடைந்து அணுத்தன்மை பெற்ற இவை தத்தம் தகுதிக்கேற்ப முத்திறப்படும். அவை விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் ஆகும். விஞ்ஞானகலர் நம்மை மயக்குவதாகிய மாயையாலோ, அதனாலே தன்னிச்சைச் செயலின்றி நிகழும் கன்மங்களாலோ பந்திக்கப்படாதவர். பிரளயாகலர் மாயையினின்று நீங்கினாலும் கன்மத்தளையினாலே பிணிக்கப்பட்டிருப்போர் சகலர் கலையினின்றும் நீங்காதவராதலாலே அவர்கள் ஆணவம் தம்மைப் பீடித்துள்ளது என்ற உண்மையையும் உணராது மும்மலங்களாலும் பிணிக்கப்பட்டு பிறவியிலே அழுந்திக் கொண்டிருப்பர்.

ஆன்மா உண்டு என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் நிருபிக்கும் வகை:

(1) மாயை முதலிய தத்துவங்களாலே ஆக்கப்பட்டுள்ளதாகிய உடம்பிலே ஆன்மா உண்டு. அதனை இல்லை என்று சொல்வதனாலேயே அவ்வாறு சுட்டப்பட்டது. ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். அதுவே ஆன்மா.

(2) எனது உடல், எனது கை என்று பிரித்துப் பேசுவதால் உடலினும் வேறாகிய ஒன்று உண்டு என்பது புலனாகின்றது. அந்த ஒன்றே ஆன்மா

(3) சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்தையும் உணர்ந்து கொள்வதாகிய சூக்குமப் பொருள் ஒன்று உண்டு அதுவே ஆன்மா.

(4) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய ஐந்து அவத்தைகளின் ஒழுங்கு முறையினை அறிவதால் ஆன்மா உண்டு.

(5) அறிவிக்க அறிவதாலும் ஆன்மா என்ற ஒரு பொருள் உள்ளது.

(ஈ) பாசம்

அநாதியாகவே நெல்லில் உமிபோலவும், செம்பிற் களிம்பு போலவும் ஆன்மாவைப் பற்றிக்கொண்டு அதன் சிவசொரூபமாகுந்தன்மையைப் பாசம் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாசம் மூவகைப்படும் அம்மூவகையும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என அழைக்கப்படும். இவற்றை மும்மலங்கள் என்பதும் வழக்கு.

ஆணவம்

ஆன்மாவை அணுவாக்குவது ஆணவம். இது மூலமலம் எனவும் வழங்கும் இறுதிவரை ஆன்மாவைப்பற்றி நின்று வருத்துவது இதுவேயாம். இது அநாதியாதலின் அழிதலும் இல்லை. ஆன்மா பல பிறவிகள் எடுத்துக் கன்மங்களைச் செய்து செய்து இதன் வலியைக் கெடுக்கும் அவ்வேளையில் ஆன்மாவிற்கு நல்வினையும் தீவினையும் பிறவிக்குக் காரணமாதலால் அவற்றைச் சமநிலையிலே காணும் பரிபக்குவம் உண்டாகும் இதனை இருவினையொப்பு என்பர். இருவினை ஒப்புத் தோன்றவே ஆன்மா தன்னை மலம் பிடித்துள்ளது என்ற உணர்வினைப்பெறும் மலமுனைப்பைக் கெடுக்க முனைகையில் இறைவனின் திருவருட் சத்தியானது ஆன்மாவிலே பதியத் தொடங்கும். இது சத்திநிபாதமாகும். (சத்தி + நிபாதம் — திருவருட்சத்தி பதிதல்) ஆன்மாவாகிய யாத்திரிகன், திருவ

குட்டுணைகொண்டு சிவத்தை நாடிச் செல்வதாகிய யாத்திரை அப்பொழுதுதான் தொடங்குகின்றது. அந்நிலை ஏற்படும் வரை ஆணவமானது யான், எனது என்ற அகங்கார மமகாரங்களிலே ஆன்மாவை அழுந்திக்கொண்டிருக்கும்.

ஆணவம் அநாதி என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் நிறுவும் வகை

(1) ஆணவம் தொடக்கம் உடையது என்றால் அது தோன்று வதற்கு ஒருகாரணம் உளதாகவேண்டும். அக்காரணம் யாது? "ஒரு பொருள் இருந்தபடி இருப்பதற்குக் காரணம் வேண்டுவதில்லை. உதாரணம் (1 பலகையின் மேலிருக்கும் புத்தகம் இருந்தபடியே இருப்பதற்குப் புதிதாகக் காரணம் சொல்லவேண்டியதில்லை. எந் தெந்தத் தத்துவங்கள் அதை அந்த இடத்தில் முன் நிறுத்தினவோ, அவைகளோ அதைப் பின்னும் நிறுத்தத் தக்கவை. அந்தப் புத்த கம் அதிலில்லையாயின் அந்த மாறுதலைச் செய்தற்கு ஒரு புதுக்கார ணம் வேண்டும். அந்த இடத்தில் அதை நிறுத்தின தத்துவங்கள் குறைந்ததாயினும் கூடியாயினும் இருத்தல் வேண்டும். அந்தப் பல கையைச் சரித்தலாகிய ஒரு தத்துவம் கூடுதலால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும். (2) முன்பு பனிக்கட்டியாயிருந்த பொருள் பின்னும் கட்டியாயிருக்கக் காரணம் தேடவேண்டியதில்லை. பின்பு அது நீரானல் அதற்குக்காரணம் வேண்டும். இப்படியே ஒரு பொருளி னது நிலைமை மாறும்போது அந்த மாறுதற்குக் காரணம் வேண்டு மாதலால் ஆணவம் முன் வேறிடத்தில் நின்று பின் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததாயின், அந்த ஆணவத்தின் நிலையை மாற்றி ஆன்மா வோடு சேர்க்க ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி அதை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க பொருள் ஒன்றும் இல்லை: ஏனெனில் ஆன்மாவும், ஆணவமுமல்லாமல் நிற்கும் பொருளாகிய கடவுள் பேரருள் உடையவராதலால், ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை வருவிக் கும் மலத்தை அதனோடு சேர்க்கமாட்டார். ஆன்மாவும் அறிவுடை யதாதலால் தனக்குத் தீமையான ஒரு பொருளைத் தேடிப் பிடி யாது. ஆணவம் சித்தப் பொருளன்றாதலால் தானாக ஆன்மா வைச் சேரமாட்டாது.

— சைவப்பெரியார் சு. சிவபாதசுந்தரம் —

ஆணவத்தை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க காரணம் இல்லை, எனவே ஆணவம் ஆன்மாவை இடையிட்டுச் சேர்ந்ததன்று.

ஆகவே ஆணவம் ஆன்மாவோடு அநாதி காலந்தொட்டு உள்ளது.

(2) ஆணவம் இடையிலே ஆன்மாவைத் தானாகவந்து சேர்ந் ததும் அன்று. அவ்வாறு அது இடையிலே சேர்ந்ததாயின் ஆன்மா முத்தி நிலையிருக்கும் போதும் இடையில் வந்து சேர லாமன்றோ?

அவ்வாறு சேர்வதில்லை. ஆகவே ஆணவம் அநாதியானது. ஆன் மாவை அநாதியாகவே பற்றியுள்ளது.

கன்மம்

பிராரத்துவம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என ஆன்மாக்கள் செய் கின்ற கன்மங்கள் மூவகைப்படும்; பிராரத்துவம் என்பதை ஊழ் எனவும் கூறலாம். இது முந்திய பிறவியிற் செய்த கன்மங்கள் இப்பிறவியிலே வந்து பயன் தருவது. ஆகாமியமானது நல்வினை தீவினைகளை ஆன்மா வெளிப்படச் செய்யும்போது ஏற்படும்பயனாகும். சஞ்சிதம் இந்நல்வினை தீவினைக்கு ஏற்ற இன்பதுன்பங்களாய் வந்து தோன்றும் ஒன்று.

கன்மம் உள்ளது என்பதை மறுத்தல் இயலாது. ஏனெனில் ஒரு காரியம் நிகழ்வதற்குக் காரணம் அவசியமாகும் ஆன்மாக் கள் இன்பத் துன்பங்களாகிய காரியங்களை அநுபவிப்பதற்குக் கன்மமே காரணமாகின்றது.

பிறசமயங்கள் தீவினைகளைத் தவிர்க்குமாறும், நல்வினைகளைச் செய்யுமாறும் விதிக்கின்றன. நல்வினை மோட்சத்தைத் தரும் என்பது அவைகளின் முடிந்த முடிவு. சைவசித்தாந்தமோ நல் வினையும் மூலமலமாகிய ஆணவத்தின் முனைப்பைக் கெடுப்பதில்லை. ஆணவமுனைப்புக் கெடாதவரை பிறப்பு நீங்காது பிறப்புநீங்காத வரை முத்தி சித்தியாது என்றுகூறி நல்வினையையும், தீவினையையும் சமமாகக் கொள்ளும் நிலையே உயர்ந்தநிலை என்றும் அந்த நிலையி லேயே ஆணவம் நலிவடையத் திருவருட்பதிவு ஏற்படுகின்றது என்றுங் கூறுகின்றது. எல்லாவகையாலும் இறைவனும் அவனது திருவருளுமே முத்தியை அடைத்தற்கான முதலும் வழியும்எனச் சைவசித்தாந்தம் அறுதியிட்டு உரைப்பது கருதத்தக்கது.

நல்வினைகளை இக்காரணத்தினலேயே பசுநல்வினை, பதிநல்வினை என இரண்டாக வகுக்கின்றனர். பசுநல்வினையாவது, சக ஆன்மாக் களுக்குச் செய்யப்பெறும் புண்ணியங்களாகும். இவை தொடக்கமே யன்றி முடிவல்ல, முடிவான ஒரே முத்திவழி பதிநல்வினை ஒன்று தான். பதிநல்வினையானது இறைவனையும், அடியார்களையும்குருவை யும் மனமொழி மெய்களாலே வழிபடுதலும் அவ்வழிபாட்டிற்கு அநுசரணையானவற்றைச் செய்தலுமாகும்.

மாயை

மா = ஒடுங்குதல், யா = வருதல்

உலகம் தோன்றுதற்கும், பின் ஒடுங்குதற்கும் இடமாய் உள்ளதே மாயையாகும். இது தன் தோற்றத்திற்கு வேறொன்றைக் காரணமாகக் கொண்டதன்று. வேதாந்தத்திலே கூறப்படும் மாயையின் தன்மை வேறு. சைவசித்தாந்தம் மாயைபற்றிக் கொள்ளும் கருத்து வேறு. வேதாந்தம் மாயையை நித்தியம் என்றுஞ் சொல்லாது, அநித்தியம் என்றுங் குறிக்காது. சகல அறியாமைகளுக்கும் அடிப்படைக் காரணம் மாயையின் தோற்றமே எனக்கருதுவோர். அதன் இயல்புபற்றிச் சரியான விளக்கம் தராது அதனை அநிர்வசனம் என்று உரைப்பது வியப்பிற்குரியது.(அநிர் வசனம்- உரைகடந்தது)

ஆனால், சைவசித்தாந்தமோ அது உண்மையானது, வெளித் தோற்றும் தன்மையுடையது என்றுமாயையை அறுதியிட்டுக் கூறும் ஆன்மாவிற்கு இயல்பாக உள்ள அறிதலும் உணர்தலுமாகிய தன்மைகளை அது பயன்படுத்த மாயையே உறுதுணையாகின்றது. அதற்கான தனு, கரண, புவன போகங்களை அளிப்பதும்மாயையே.

மாயையே உடலுமாகும் மாயையே கரணமாகும்
மாயையே புவனமாகும் மாயையே போகமாகும்
மாயையே பொறிகளாகும் மாயையே புலன்களாகும்
மாயையே யண்டபிண்டம் யாவையும் மாயையாமே.

— அருணந்தி சிவாசாரியார் —

இவ்வாறு இறைவனின் விதிப்படி தொழிற்படுவதாகிய, நிலையான இம்மாயை சுத்தமாயை எனவும் குடிலை எனவும்திரோதாயி எனவும் குண்டலி எனவும் பல பெயர்களால் வழங்கும்.

சுத்தமாயை, ஆணவத்தின் ஆதிக்கத்தினின்றும் ஆன்மாவை ஓரளவு விடுவித்து ஆன்மா கன்மங்களைச் செய்ய வழிகோலுகின்றதாயினும் இதனையும் ஆன்மா முற்றாகச் சார்ந்திருத்தலாகாது. ஏனெனில், இதுவும் ஆன்மாவை உலக பந்தங்களில் அழுத்துவதேயாகும்.

சுத்தமாயையைத் தவிர அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்ற பிரிவுகளும் உள. சுத்த மாயையே மாயையின் தொடக்கநிலை. அது மலத்துடனும்; கன்மத்துடனும் சேர்ந்து செயற்படும்பொழுது தான் அசுத்தமடைந்து அசுத்தமாயையாகின்றது. இவ்வசுத்த மாயையே குறையறிவு பெறும்போது சுகத்தையும் துக்கத்தையும் தருகின்றது. அதனின்றும் வருவதே அசுத்தப் பிரபஞ்சம். இப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாயுள்ளது பிரகிருதி மாயையாகும்.

அசுத்தமாயைக்கு மோகினி என்பதும் ஒரு பெயர். அதற்கு உருவம் இல்லை. அது மந்தமானது. அறிவற்றது அதுவே தன்னிடமிருந்து பல்வேறுபட்ட தன்மைகள் தோன்ற, உடம்புகளையும் கருவிகளையும் உலகங்களையும் பொருள்களையும் தோற்றுவிக்கின்றது. அது ஆன்மாக்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்துகின்றது. எனினும் ஆன்மாவின் பெத்தநிலையில் இதனுடையஉதவியும் தேவைதான். சாணம், உவர் மண், தேற்றங்கொட்டை முதலிய பொருள்கள் அழுக்கினைப் போக்குவதுபோல, அசுத்த மாயையானது ஆன்மாவுடன் சேர்ந்திருந்து தன் அழுக்குகள் போக உதவுகின்றது.

ஆன்மாவின் மலநீக்கத் துணைகள்

இவ்வாறு சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை, ஆணவம், கன்மம் ஆகியவைகளின்இணைப்பாலே பிறவியிலே கிடந்து அழுந்தும் ஆன்மாவிற்கு இறைவன் தமது பேரருளை வழிகாட்டியாக ஈந்தருள்கின்றார். அந்த அருளானது ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலையிலே குருவாக வந்து அருள்பாலிக்கின்றது. குரு,லிங்கம், சங்கமமாகிய மூவகை வழிபாடுகளும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமாகிய நால்வகைப் பாதங்களும் ஆன்மாவினாலே கடைப்பிடிக்கப்படும்பொழுது முத்திக்கு அது தகுதியடைகின்றது. முத்தியாவது பிறவியற்ற பேரானந்தநிலை. இறைவனோடு பாலில் நீர்போலக் கலந்து நிற்கும் இந்த உன்னத நிலையை அடைவதே ஆன்மா ஒவ்வொன்றினதும் குறிக்கோளாகும்.

உ

வேதாந்த நெறி

வேதாந்தம் என்ற சொற்றொடர் வேதங்களின் இறுதிப்பகுதி. அவற்றின் சாரம் என்னும் இருபொருள்களில் உபநிடதங்களுக்கு வழங்கி வந்தது. பின்னர், உபநிடதங்கள்கூறும் உண்மைப் பொருள் பற்றி ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்ட தத்துவக் கோட்பாடுகளின் பொதுப் பெயராக அது நிலவியது. நிலவுகின்றது, இக்கட்டுரையிலே வேதாந்ததத்துவக் கோட்பாடுகளின் தோற்றம், உள்ளடக்கம் என்பன பற்றிச்சிறிது நோக்குவோம்.

உபநிடதங்கள், பிரமசூத்திரம், பகவத்கீதை என்பன 'பிரஸ்தானத்திரயம்' எனப்படும். வேதாந்தக் கோட்பாட்டிற்கான மூலக்கருத்துக்கள் யாவற்றையும் வேதாந்திகள் இம்மூன்றிலுமிருந்தே பெற்றனர் என்பர். அன்றியும் இவர்களிற் பெரும்பாலானோர் இவற்றிற்கு உரைவகுத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

பாதராயனர் என்பார் உபநிடதங்களிலிருந்தும் தம்காலத்துக்கு முன்பும் தம்காலத்திலும் வாழ்ந்த வேதாந்திகளின் கருத்துக்களிலிருந்தும் தொகுத்துக்கொண்டவற்றைப் 'பிரமசூத்திரம்' என்னும் நூலாக ஆக்கியளித்தார். இவரின் சீடரான கௌடபாதர் இந்நூலையும், உபநிடதங்களையும், அடிப்படையாகக் கொண்டு 'அத்துவித வேதாந்தம்' என்னும் தத்துவக் கோட்பாட்டை ஒழுங்கு படுத்தித் தந்தார், சங்கரர் முதலாக அவர்பின் வந்த வேதாந்திகள் அக்கோட்பாட்டினைத் தத்தம் நோக்கில் ஆராய்ந்து வெவ்வேறு வகையில் நிறுவினர்.

கௌடபாதரின் மாண்டூக்கியக் காரிகை

மாண்டூக்கியக்காரிகை என்றும் கௌடபாதக்காரிகை என்றும் பெயர்பெறும் நூலே அத்துவித வேதாந்தத்தின் ஒழுங்குபடுத்தப் பட்ட கருத்துக்களது முதல்நூல் எனலாம். எனவே இது வேதாந்திகளால் 'ஆகம சாத்திரம்' எனப் போற்றப்படுகின்றது. இதனை எழுதியவரே கௌடபாதர். வேதாந்திகளிடையே மிகப் புகழும் முதன்மையும் பெற்று விளங்கும் சங்கராச்சாரியாரே "எனது வணக்கத்திற்குரிய குரவருடைய வணக்கத்திற்குரிய குரவர்" என்று இவரைப் பெரிதும் போற்றுகின்றார் எனில் வேதாந்த உலகில் இவருக்குள்ள மதிப்புச் சொல்லாமலே விளங்கும்.

மாண்டூக்கியக் காரிகையின் தத்துவக் கருத்துக்கள் பொதுவாக உபநிடதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை எனவும் சிறப்பாக மாண்டூக்கியம்,பிருஹதாரணியகம், சாந்தோக்கியம் ஆகியவற்றிலிருந்து பெற்று வளர்க்கப்பட்டவை எனவும் கூறப்படுகின்றது. இவற்றோடு பிரமசூத்திரமும் பகவத்கீதையும் இந்நூலாக்கத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதும் தெரியவருகின்றது. அன்றியும் மகாயான பௌத்தத்தின் பிரிவுகளான சூனியவாதம், விஞ்ஞான வாதம் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குக்கும் மாண்டூக்கியக் காரிகையின் ஆசிரியர் உட்பட்டுள்ளார் என்பதும் ஒன்று.

கௌடபாதரின்" தத்துவக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையாய் அமைந்தது 'எதுவும் படைக்கப்படுவதில்லை. யாவும் தோற்றமே, என்பதாகும். இது 'இது அஜாதிவாதம்' எனப்படும்.

அஜாதி வாதம்:

உலகப் படைப்புப் பற்றிக் கௌடபாதர்காலத்தில் பல் வேறு கருத்துக்கள் நிலவின; அவற்றுட் சில வருமாறு:

(i) படைப்பு என்பது இறைவனிலிருந்து விரிவடைதல்(விபூதி)
(ii) அது ஒரு கனவு, மாயை
(iii) கடவுளின் இச்சையால் நிகழ்தல்
(iv) காலத்திலிருந்து தோற்றல்
(v) கடவுளின் போக அநுபவம், பொழுது போக்கு
(vi) அவரின் திருவிளையாடல் (கிரீடை)

கௌடபாதரைப் பொறுத்தவரை இவையாவும் பிழையான முடிபுகள். பற்றற்ற பரமனுக்குப் படைத்தல் வேண்டும் என்ற பற்று உண்டாகுமா? அவ்வாறாயின் படைப்பு, உலகத்தோற்றம் என்பனவெல்லாம் என்ன, என்ற வினா எழுகின்றது. இவ்வினாவிற்குக் கௌடபாதர் தரும் விடை ''படைப்பு என்பது இறைவனுக்கேயுரிய அவனோடிணைந்த இயல்பாகும். இவ்வியல்பு வெளிப்படுகையில் அது படைத்தல் ஆகின்றது. ஆனால், படைப்பு என்பது உண்மையானதன்று. அது உள்ளது போலத் தோற்றுகின்றது. அவ்வளவே''

''உலகம் பலவாகத் தோற்றுகின்றது. பலவாகத் தோற்றும் எதுவும் நிலைபேறு உடையதன்று. அது ஒருகால் அழிந்துபடும். அழிவதனை உண்மைப் பொருள் எனலாமா? எனவே பலவற்ற, இரண்டற்ற ஒன்றே நிலையானதும் உண்மையானதாகும். வேதாந்தத்தில் ஆழ்ந்த புலமைபடைத்தவர்கள் இந்த உலகினைக் கனவாக, மாயையாக, ஆகாயக் கோட்டையாகவே கொள்வர். சரியான நோக்கில் பிறப்பு என்பதோ இறப்பு என்பதோ தளை என்பதோ

விடுதலை என்பதோ, விடுதலை விருப்பம் என்பதோ, விடுதலைமுயற்சி என்பதோ எவையும் இல்லை. வீடு பெற்றார், பெறமுயல்வார் என்பனவெல்லாம் பொய்யானவை. இந்த முடிவே மிக்குயர்ந்த உண்மையாகும். உலகம் என்பது பலவற்றின் கூட்டு என்று கருதல் கூடாது. அது ஒன்றும் அன்று; பலவும் அன்று. ஞானிகள் இதனை உணர்வர் '' எனக் கௌடபாதர் தமது மாண்டூக்கியக் காரிகையில் அறுதியிட்டுக் கூறுவர். இவர் கூற்றுக்கான ஆதாரங்கள் சில வருமாறு:

(i) 'இங்குப் பன்மை என்பது இல்லை' (பிருஹதாரணியகம் iv, 4, 19, கடோ 11.1)

(ii) 'இறைவன் (பிரமம்) தனது பேராற்றலால் பலவாகத் தோற்றுகின்றான்.' (பிருஹ. 11,5,9)

(iii) பிறப்பிலி பல பிறப்புடையதாகக் காட்சி தருகின்றது. (பிருஹ. 11-5-9)

(iv) படைப்பு, உருவாக்கல் என்பவற்றோடு தம்மை இணைத்துக் கொள்வோர் இருளிடத்தே நுழைபவராகின்றனர். (ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் 12)

(v) பிறப்பிலி மீண்டும் பிறக்காத பொழுது அதனைத் தோற்றுவிக்க வல்லார் யாவர்? (பிருஹ iii. 9. 28)

மேற்குறித்த சுருதி வாக்கியங்களால் மட்டுமன்றிக் காரண காரிய ஆய்வின் மூலமும் இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டலாம் என்பது கௌடபாதரின் கருத்தாகும். ஏற்கனவே உள்ளதொன்று மீண்டும் பிறக்கிறது எனக்கூறுவது மடைமை. இல்லாத ஒன்று பிறப்பெடுக்கின்றது என்பதும் பேதைமை. மலடிக்கு மகன் பிறந்தான் என்பது எத்துணை அபத்தமோ அத்துணை அபத்தம் இல்லாததொன்று உண்டாகின்றது என்பதுமாகும். ஆகவே, எதுவும் படைக்கப்படுவதில்லை என்னும் அஜாதவாதமே உண்மையானது.

பிறப்பிலியும் பூரணத்துவமானதுமான ஒன்றைத்தவிர அதற்கு வெளியில் உள்பொருளாகவோ, உண்டாக்கப்பட்டதாகவோ எதுவுமில்லை என்ற கௌடபாதரின் முடிவு, மகாயான பௌத்தத்தின் விஞ்ஞானவாதப் பிரிவோடு ஒத்துச் செல்கிறது என்பர். உண்மையான உள்ளுணர் ஞானந் தவிர அதற்குப் புறத்தே தோற்றுவன யாவும் பொய் என்பது விஞ்ஞானவாத சாரம். மகாயானத்தின் மற்றொரு பிரிவினரான சூனிய வாதிகளோ விஞ்ஞானவாதக் கருத்தையும் கடந்து சென்று ''ஒன்றும் இல்லை. யாவும் சூனியம்'' என வாதிடுவர். (வேதாந்திகளைப் 'பிரசன்ன பௌத்தர்' எனக் கேலியாய் உரைப்பவரும் உண்டு.)

அஸ்பர்ஷ யோகம்:

பிருஹதாரணியகம், சாந்தோக்கியம், மாண்டூக்கியம் ஆகிய உபநிடதங்களில் ஆன்மா என்றும் பிரமம் என்றும் பேசப்படுவதோடு கௌடபாதர், 'பிறப்பிலி, பூரணம்' என்னும் தமது தத்துவங்களை இணைத்து அடையாளம் காண முற்படுகின்றார். பிரமம் வெளிப்பட்டுத்தோன்றும் வகைபற்றிய விளக்கமும் கௌடபாதரின் தத்துவ ஆய்வில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டுவதாகும். இது அஸ்பர்ஷயோகம் என்றும் வைஷாராட்யம் என்றும் அமனிபாவம் என்றும் முப்பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது.

பிரமமானது விழிப்பு நிலையில் (சாக்கிரம்) உலகமாக(விசுவம்)த் தோன்றும். கனவு நிலையில் (சொப்பனம்) ஒளியாக (தஜ்ஜஸ்)த் திகழும். ஆழ்துயில் நிலையில் (சுஷுப்தி அல்லது சுஷுத்தி) விவேகமாக (பிரக்ஞை) வெளிப்படும். அஃதாவது விழிப்புநிலையில் உலக விவகாரங்களில் தோய்ந்திடும் போகியாகவும் கனவு நிலையில் பொறிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட உணர்வினதாகவும் ஆழ்துயில் நிலையில் ஆனந்தத்தை அநுபவிப்பதாகவும் அதுதோற்றுகின்றது. ஒருவகையில் முன்னிரண்டு நிலைகளிலும் மூன்றாவது நிலை உயர்ந்துதான். விஸ்வ, தஜ்ஜச நிலைகள் காரணகாரியத் தொடர்பால் பிணைப்புண்டவை. பிரக்ஞையோ (ஆழ்துயில்) காரணம் மட்டுமே. எனினும், இம்மூன்றையும் கடந்ததோர் நிலையும் உள்ளது. அது காரணகாரியத்திற்கும் அப்பாலானது. இது துரியம் எனப்படும். இதனை அறிதுயில் நிலை எனலாம். இந்நிலையில் கட்டுக்களற்று, தனக்குத்தானே தலைவன் என்ற நிலை உண்டாகின்றது. இந்நிலையில் பிரமம் ஈசானன் என்றோ பிரபு என்றோ தேவன் என்றோ பெயர்பெறுகின்றது எல்லா ஆற்றலையும் தன்னுள் அடக்கியதும் எல்லாக் கவலைகளுக்கும் அப்பாலானதும் எல்லாவற்றுக்கும் தலைமைதாங்குவதும், மாற்றமற்றதும் இரண்டென்னும் தன்மையற்றதும், ஒளிமயமானதும் இத்துரிய நிலையேயாகும். விடயி சம்பந்தமற்றதாதலின் இந்நிலையில் பிரமத்தை விடயம் எனவும் ஆகாது. ''விழிப்புநிலையும் கனவு நிலையும் பொய்யானவற்றை மெய்யெனக் கொள்ளும் பிழையான அறிவுடன் தொடர்பு கொண்டவை. துயில் நிலையோ அறிவுடன் கூடாத நிலை. துரியமோ துயிலும் கனவும் அற்றநிலை. கனவில் காண்பவை போலிகள். துயில் உண்மை வெளிப்படாது. விழிப்பு நிலையும் ஒருவகையிலே கனவுதான். துயிலில் அறிவின் மறைவும் விழிப்பிலும் கனவிலும் பிழையறிவும் காணப்படுவதால் நான்காம் நிலையாகிய அறிதுயில் (துரியம்) நிலையிலேயே பிரமம் அடையப்படுவதாகின்றது. '' என மாண்டூக்கியக் காரிகை ஆசிரியர்

விளக்கம் தருகின்றார். ''விழிப்பு நிலை, துயில் நிலை, கனவுநிலை ஆகிய மூன்றையும் கடந்த துரிய நிலை அளவுள் அடங்காத (அமாத்திரை) ஒன்றாகும். ஓங்காரம் என்னும் பிரணவமே அதற்குக் குறியீடாகும். பிரணவமே பிரமம். அதுவே அடைதற்குரிய இறுதி இலக்கு. அதுவே காரணமும் காரியமுமாகும். அதுவே நிர்க்குணமானதும், சகுணமானதுமாய் இலங்கும். (நிர்க்குணம்- குணங்கள் அற்றது. சகுணம் குணங்களோடு கூடியது) அதுவே ஒளிரும் அகமாகித்தன்னுள்ளே தானே சுயம் பிரகாசமாய் இலங்குகின்றது ''பிரமம் என்னும் பரமான்மா பரவெளியாய் நிற்கச் சீவான்மாக்கள் பானையுள் அடங்கிய வெளிகளாய் விளங்குகின்றன. பானை உடைந்ததும் கட்டுண்டிருந்த வெளி பரவெளியிற் கலக்க எல்லாமே பரவெளியாகி ஒன்றாகி பிரமமாகி இரண்டில்லா ஏகத்துவத்தை எய்தும்.'' இதுவே அஸ்பர்ஷ் யோகம். உபநிடதங்களின் அடிப்படையில் இதனைக் கௌடபாதர் வகுத்துக் கொண்டாராயினும் இந்தப்பதமும் விளக்கமும் கௌடபாதர்க்கே உரியன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும் ''யாவிலும் மேலான சத்தியமும், பிறப்பிலியும் பேதமற்றதும், இருமை, பன்மை என்ற பாகுபாடுகளுக்கு அப்பாலானதுமாகிய அதனை (பிரமத்தை) எமது மிக்குயர்ந்த ஆற்றல் கொண்டு வணங்குவோமாக''.

கௌடபாதர்.

சங்கராச்சாரியார்

கௌடபாதரின் சீடர் கோவிந்தபாதர். கோவிந்தபாதரின் சீடர், வேதாந்த உலகிலே 'சங்கர பகவத் பாதர்' எனப் பெரிதும் போற்றப்படும் சங்கராச்சாரியார். கேரளத்திலே காலடி என்னும் இடத்தில் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் இவர் தோன்றினர் என்பர். இவரைக் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டினர் என்பதும் உண்டு. ஆனால் கி. பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரைத் தமது தோத்திரப் பாடல் ஒன்றிலே இவர் குறிப்பிடுவதாலும் (திராவிடசிசு), சமய குரவர்களில் முதல் மூவர் இவர் பற்றியோ இவரது தத்துவம் பற்றியோ கருத்துத் தெரிவிக்காததாலும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினரான மாணிக்கவசாககவாமிகளே இவர் தத்துவத்தினை 'மிண்டியமாயாவாதம்' என எடுத்துரைப்பதாலும் இவர்காலம் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு என்று கொள்வதே பொருத்தமானது.)

''இவரது (சங்கராச்சாரியாரது) தத்துவம் முழுமையானது. அதன் தொடக்கத்திலோ முடிவிலோ ஓர் எழுத்தினைக் கூடச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டாத அளவு முழுமையானது. நாம் இவரது தத்துவத்தினை ஏற்கலாம் அல்லது மறுக்கலாம்.

ஆனால் இவரது பேரறிவுச் சுடரின் வீச்சானது எம்மைக் கவர்ந்து நாம் தொடங்கிய இடத்தில் எம்மை விடாது எம்முள்ளே ஊடுருவிச் செல்வதை மட்டும் எம்மால் தடுத்தல் இயலாது'' என்பது சங்கராச்சாரியார் பற்றிய பேரறிஞர் இராதாகிருஷ்ணனது மதிப்பீடாகும்.

முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளே வாழ்ந்த இப்பெருஞானி சாதித்த சாதனைகளோ மூன்று நூற்றாண்டுகளிலே கூடச் சாதிக்க இயலாதவை. சிருங்கேரி, துவாரகை, பூரி, காஞ்சி ஆகிய இடங்களிலே நான்கு மடங்களைத் தாபித்துத் தமது தத்துவக் கோட்பாடுகளையும், வேதாந்த நெறியினையும் நிலையான தளத்தில் உறுதியாக நிறுவியதோடு, பிரமசூத்திரத்திற்கு மாபாடியம், உபநிடதங்கள் பத்திற்கு உரை, சௌந்தரியலஹரி, சிவானந்தலகரி, கனகதாரா முதலாம் தோத்திர நூல்கள், என்பவற்றை இயற்றியும் சைவம் வைணவம், சாக்தம், காணபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் ஆகிய சண்மதங்களையும் ஒழுங்குபடுத்திப் பிரதித்தாபகம் செய்தும் இவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் மகத்தானவை. இவை யாவிற்கும் சிகரம் போன்று தமது மாபாடியம் வாயிலாக இவர் நிறுவிய 'கேவாலத்துவிதம்' என்னும் வேதாந்த தத்துவக் கோட்பாடானது இந்திய தத்துவஞான உலகிலே இவருக்குத் தலைசிறந்ததொரு தானத்தை வழங்கியுள்ளது;

சங்கர வேதாந்தம்

சங்கராச்சாரியாரின் கருத்துப்படி உண்மையில் உள்ள பொருள் ஒன்றுதான். உபநிடதங்களில் ஆன்மா என்றும் பிரமம் என்றும் சுட்டப்படுவது எதுவோ அதுவே உள்பொருள். அது பூரணஞானமே சொரூபமானது (ஞானசொரூபம்). வேறு வகையிலே சொல்வதாயின் அதன் சுவரூபம் ஞானம் ஆகும். (சொரூபஞானம்). அது குணங்கள் அற்றது (நிர்க்குணம்). அதற்கு விசேட இயல்புகள் எவையும் இல்லை (நிர்விசேடம்). பிரமம் மாயையாகிய தனது சத்தியோடு இணைந்துள்ளது. மாயையை மூலவித்தை எனவும் குறிக்கலாம். நிர்க்குணப் பிரமம் மாயை காரணமாகக் குணங்கள் உடையதாகத் (சகுணப்பிரமம்) தோற்றுகின்றது. இந்நிலையில் பிரமம் சகுணப்பிரமம், சவிசேடப்பிரமம், அபரப்பிரமம் என்ற பெயர்களால் வழங்குகின்றது. அதனை ஈசுவரன் எனவும் குறிப்பர். ஈசுவரனே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்களை நிகழ்த்துவன். உலகம் என்பது ஈசுவரனின் தோற்றமே.

சீவன் என்பது விடயம், விடயி ஆகிய இரண்டுடனும் சம்பந்தம் உடையது. அதன் விடய நிலையில் (பௌதிகச் சார்பற்ற நிலை

யில்) அது ஞானவடிவினதாய்ச் சாட்சியாய் விளங்கும். அதன் விடயி நிலை என்பது அந்தக்கரணங்களோடு கூடிய நிலையாகும். அஃதாவது பொறிகளோடிணைந்து வினைகளைப் புரியும் நிலை ஆழ்துயிலில் சீவன் நிலைக்கின்ற பொழுதுகள் தவிர்ந்த மற்றைய பொழுதுகளிலெல்லாம் அது செயற்பட்ட வண்ணமே இருக்கும். அந்தக் கரணங்களுக்கு மூலாதாரமாயுள்ளது அவித்தை (அறியாமை). அது ஆன்மாவாகிய பூரணத்தைக் கூறுடையதாகத் தனித்தனி ஆன்மாக்களாகத் தோற்றுவிக்கின்றது. புலக்காட்சியின் பொழுது அந்தக் கரணங்கள் குறித்த பொறியோடிணைந்து புறப்பொருளோடு தொடர்புறுங் காலத்தில் அப்பொருளைத் தனித்த வடிவம் உடையதொன்றாய்க் காட்டுவதும் அவித்தையே. விழிப்பு நிலையில் (சாக்கிரம்) அந்தக்கரணம் பொறிகளால் நெறிப்படுத்தப்படுகின்றது. துயில் நிலையில் அந்தக்கரணம் மட்டுமே செயற்படுகின்றது. ஆழ்துயில்நிலையில் அந்தக்கரணம் அவித்தையினுள் மறைந்து நிற்கின்றது. ஆழ்துயில் நிலையிலும் ஆன்மா, தான் தனித்தன்மை உடையது என்ற உணர்வினை இழப்பதில்லை. காரணம் சாட்சியான அது அவித்தையுடன் கூடுவதே. அவித்தையினை அழித்து அதன் கட்டினின்றும் ஆன்மா விடுபடுகையில் ஆன்மா தான் தனியான்மா அன்று. பரமான்மாவே என்ற ஞானத்தை அடைகின்றது.

மாயை என்பது மாயமானதன்று. அது அறிவற்றது மட்டுமன்று, பிழையான அறிவைத் தருவதும் அதுவே. உண்மைக்கும் பொய்ம்மைக்கும்இடையில்குறுக்கிட்டு நிற்பது மாயையின் இயல்பு. அது விளக்க ஒண்ணாதது. உள்ளதும் அன்று, இல்லதும் அன்று உள்ளதும் இல்லதுமாகிய இரண்டியல்பும் கொண்டதும் அன்று

(1) மாயை உள்பொருளன்று. ஏனெனில் உள்பொருள் பிரமம் மட்டுமே.

(2) அது இல் பொருளுமன்று ஏனெனில் பிரமம் உலகாகத் தோற்றுவதற்குப் பொறுப்பாய் உள்ளது அதுவே.

(3) அது உள்ளது, அது இல்லது என்று கூறுவதும் தவறே. ஏனெனில் அந்தக் கூற்று முரணுடையதாகும்.

ஃ அது உள்ளது இல்லதாகிய இரு இயல்புகளுக்கும் அப்பாலான 'சதசத் விலட்சணத்'தை உடையதாகும்.

மாயை பொய்யானது என்பதால் மித்யை எனலாம். ஆனால் அது குதிரைக் கொம்பு போன்று உலகினில் இலாப் பொருள் எனலும் தவறே. அது பாவரூபமானது அஃது ஒரு சத்தி. சிப்பியில் ஒளிரும் வெள்ளி உண்மையற்றதாயினும் உண்மையானதாய்த் தோற்றுதல் போல மாயையும் தோற்றும் இயல்புடையது.

உண்மை ஞானம் தோன்றுகையில் மாயை ஆகிய பிரமை, பிராந்தி மறைந்தொழியும். சிப்பியில் வெள்ளி ஒளி வேறு வேறுடு அடையாளம் காணப்படவோ பிரித்துணரவோ கூடாதது போல மாயையும் உலகிலிருந்து பிரித்தடையாளம் காணவோ, பிரித்து உணரவோ முடியாத தொடர்பினை உலகோடு கொண்டுள்ளது. இத்தொடர்பு தாதாத்மியம் எனப்படும். பிரமத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மாயையினூடாகத் தோற்றுகின்ற உலகமானது மாயையும் அவித்தையும் அழிந்து பூரண ஞானம் வெளிப்படுகையில் இல்லாது ஒழியும் என்பது சங்கரர் கருத்து.

சங்கரரைப் பொறுத்தவரை தோற்றமாத்திரையில் உலகம் உண்மையானதே. அது மாயம் அன்று எதார்த்த உண்மை. அவர் கனவுநிலை (சொப்பனாவஸ்தை) யிலிருந்து விழிப்புநிலையை (சாக்கிராவஸ்தையை) வேறுபடுத்துகின்றார். கனவு நிகழ்ச்சி நடந்து முடியும் வரையில் பொய்யானதன்று. விழித்த பின்னர்தான் அந்நிகழ்ச்சியின் பொய்ம்மையை நாம் உணர்கின்றோம். இதுபோன்றே உண்மை ஞானம் வெளிப்படும்வரை இவ்வுலகம் உண்மையானதே. அதில் நிகழும் நிகழ்வுகளும் சீவன்களின் இயக்கங்களும் செயற்பாடுகளும் உண்மையானவையே. இது வரையில் கனவுநிலையும், விழிப்புநிலையும் ஒற்றுமைத்தன்மை உடையனவே. ஆனால் கனவு தனிப்பட்டது. அது சீவனால் உருவாக்கப்படுவது. உலகமோ பொதுவானது; அது ஈசுவரனது படைப்பு. சீவனோ பொதுவுக்கும் தனிப்பட்டதற்கும் அடையாளம் காணமுடியாத அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அதற்கு வேறுபாடு ஒன்றே தோற்றுகின்றது. (கனவு பொய், நனவு உண்மை என்ற வேறுபாடு) அவித்தையே இல்லாதவற்றைத் தோற்றுவிப்பதும், மறைப்பதும் ஆகிய செயல்களை (ஆவரணம், விக்ஷேபம்) நிகழ்த்திச் சீவனைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கின்றது என்ற உண்மை சீவன்களுக்குப் புலனாவதில்லை. ஈசுவரன் உலகுக்கும் தனக்குமிடையேயுள்ள இணைப்பிலிருந்து எக்காலத்தும் விடுபடாதவன். ஆனால் மாயையின் மறைக்கும் இயல்பினால் அவன் உலகமாக வேறுபட்டுத் தோற்றுகின்றான். சீவன்கள் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து நிர்க்குணமாகிய பரப்பிரமமே உண்மையானது, என்று அறிவதாகிய ஞானத்தைப் பெறல் வேண்டும். அந்த ஞானம் பெற்றோரே சீவன் முத்தர்கள். (இவ்வுடலுடன் கூடியிருந்த வண்ணமே தமது ஞானத்தினால் முத்திநிலைக்குத் தகுதி பெற்றோர்.) இச்சீவன் முத்தர்கள் தமது இறப்பின் பின் விதேக (தேகம் அற்ற) முத்தியை அடைவர். இதுவே சங்கரது (கேவலாத்துவித) வேதாந்த சாரம்.

சங்கராச்சாரியாரின் மறுப்புக்களும் நிறுவல்களும்:

தமது குருவின் குருவான கௌடபாதரைப்போலவே சங்கராச்சாரியாரும் ஒருமைவாதி. மேலே காட்டிய அவரின் வேதாந்ததத்துவத்தின் மூலம், ''பிரமம் ஒன்றே உள் பொருள். மற்றவை யாவும் தோற்றங்கள். தோற்றங்களுக்குக் காரணம் மாயையும் அவித்தையும். இவை, உண்மை ஞானத்தினால் மறைந்து போக நிர்க்குணப் பிரமம் ஒன்றே எஞ்சும். அதுவே யாவதே முத்தி', என்ற உண்மையினை அவர் பெறவைத்துள்ளார். இவ்வாறு தம் கோட்பாட்டினை நிறுவ முற்படுகையில் தமதுசமகாலத்திலும் முன்னரும் நிலவிய தத்துவக் கோட்பாடுகள் பலவற்றைத் தருக்கரீதியாக மறுத்துத் தம் கோள் நிறுவுதலும் அவரின் இன்றியமையாக் கடமையாகும். அக்கடமையினை அவர் எவ்வாறு நிறைவேற்றியுள்ளார் என்பதைச் சிறிது நோக்குவோம்.

(i) சாங்கிய தரிசனம் பிரபஞ்சத்தின் இசைவிற்கும் ஒழுங்கிற்கும் மூல காரணமாக உள்ளது பிரகிருதி என்கிறது. பிரகிருதி என்பது அறிவற்ற பொருள், அசேதனமானது. அறிவற்றதாகிய அதிலிருந்து உலகமும் அறிவு சார்ந்த உலக ஒழுங்கும் தோன்ற முடியாது என்பது சங்கரரது கருத்து. கல்லும், சிமேந்தும், நீரும் சேர்ந்து சுவராகி விடமுடியாது. சுவரைக் கட்டுவோன் அறிவும் செயற்றிறமும் உடையவனாய் அவற்றின் துணையாலே சுவரைக் கட்டலாமேயன்றிச் சடப்பொருள்கள் சேர்ந்து சுவராய் அமைவது நிகழாத காரியம். அதுபோலவே உலகமும் அசேதனமான பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றல் இயலாது என்பது அவரின் வாதம்.

ஆகவே பிரமமே தனது சத்தியாகிய மாயையுடன் கூடி உலகப் படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு என்பவற்றை நிகழ்த்துகின்றது என்பது சங்கரர் கொண்ட முடிபு. இதே போன்று புருஷனின் சந்நிதியிலே அவன் பார்வையிலே பிரகிருதி செயற்படுகிறது என்பதும் அபத்தமென்றே சங்கரர் கொள்வர். தன்னிலிருந்து முற்றிலும் வேறானதும், தன்னோடு தொடர்பு கொள்ளாததுமான பிரகிருதியிலிருந்து புருஷனின் உயர்ச்சியும் ஆற்றலும் வெளிப்படுவது எங்ஙனம் என்பது அவரின் வினா. (பிரகிருதி புல் என்றும் புருஷன் பசு என்றும், புல்லிலிருந்து பால் உண்டாவது போலப் பிரகிருதியிலிருந்து புருஷன் துணையுடன் யாவும் வெளியாகின்றன என்றும் சாங்கியர் கூறும் உவமைக்குச் சங்கரர் கேட்பது, ''பசு புல்லைத் தின்னாமல் அதிலிருந்து பால் சுரக்குமா?'')

(ii) சற்காரியவாதம் என்பது காரணத்திலிருந்து காரியம் தோன்றும் என்பது. சங்கரர் சற்காரணவாதி. அவர் ஒரு விளைவுக்கான காரணத்தை மட்டும் ஏற்பர். காரணத்திலிருந்து தோன்றும் காரியம் என்பது அவர் வரையிலே வெறும் தோற்றமேயன்றி உண்மையானதன்று. சாங்கியரின் சற்காரியவாதமும் சங்கரரால் மறுக்கப்பட்டதாகும். காரணத்தின் முன்னரும் காரியம் இருக்கும் என்பதும், காரியம் உண்டானபின் காரணம் அழியும் என்பதும் தவறானவை என்பது சங்கரரின் முடிபு.

சங்கரரின் சற்காரணவாதம் விவர்த்தவாதம் எனவும் வழங்கும். விவர்த்தவாதம் என்பது, ஒன்று பிறிதொன்றாய்த் தோற்றுதல் (உ-ம் கயிறு பாம்பாகத் தோற்றுதல். பிரமம் உலகமாகத் தோற்றுதல்)

(iii) வைசேடிகர் ஆன்மா என்பது அறிவற்றது என்றும் அது மனத்தோடு கூடும் பொழுது அறிவுடையதாகின்றது என்றும் உரைப்பர். நிர்க்குண, நிர்விசேட ஆன்மா தனக்குப் புறமான ஒன்றோடு கூடியே அறிவு பெறுகின்றது என்பது தருக்ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதன்று எனச் சங்கரர் வாதிப்பார். இவ்வாறு ஆன்மா மனத்தோடு சேர்வதால் நிலையில்லாத துன்ப இன்பங்களோடு தொடர்புற நேரும். இதனால் ஆன்மாவும் நிலையற்ற தன்மையை அடைய நேருமன்றோ? அன்றியும் நிலையான ஆன்மாவுடன் இணைவதால் துன்ப இன்ப உணர்வுகளும் நிலைபேறுடையவாமன்றோ? இவ்விரண்டும் அசாத்தியமாகையால் ஆன்மா மனத்துடன் சேர்ந்து அறிவு பெறுகின்றது என்பது தவறான முடிபு.

(iv) யோகதரிசனகாரர் சிலர் உலகிற்கு நிமித்த காரணராய் இறைவன் விளங்கி அரசர் போல உயிர்களை ஆண்டு வருகின்றார் என்பதையும் சங்கரர் மறுப்பார். ''கடவுள் அரசராகித் தம் விருப்பம் போல ஒரு சிலரைச் செல்வராகவும், வேறு சிலரை ஏழைகளாகவும் சிலரை வலிபடைத்தோராகவும், மற்றும் சிலரை வலியில் நிலைமையராகவும் ஆக்குவாரானால் அவர் நீதியாளர் அல்லர் ஆவாரன்றோ? அத்தகைய கடவுளுக்கும் சாதாரணமான எமக்கும் வேறுபாடு யாதோ?''

(v) பிரமமே உலகமாகப் பரிணமிக்கின்றது. (வெளிப்படுகின்றது) என்று வாதிடுவோர் பிரம பரிணாம வாதிகள் எனப்படுவர். ''பிரமம் உலகமாக வெளிப்படுவாதயின் உலகப்படைப்பினைத்தும் பூரணமும் பேரறிவும் உடையனவாகவன்றோ காணப்ப

டல் வேண்டும்?'' என்பது சங்கர் வினா. அவ்வாறில்லாமையால் இவர்களது வாதங்களும் ஏற்புடையனவல்ல என்பதே சங்கரர் முடிபு. முதலிற் குறித்தது போலப் பிரமமும் அதன் சத்தியாகிய மாயையும் இணைந்து மாயையினூடாகப் பிரமம் உலகமாகத் தோற்றுகின்றது என்பதே சங்கரர் கருத்து.

இவ்வாறே அவைதிக மதங்களான சமண, பௌத்தம் தரும் முடிபுகளையும் மறுத்துச் சங்கரர் தம் கோள் நிறுவுவர். சில இடங்களில் பௌத்தரின் சில பிரிவுகளின் சில கருத்துக்களை மறைமுகமாக ஏற்றதும் உண்டு (அவை இக்கட்டுரையின் விரி வஞ்சி விடப்பட்டன.)

சங்கரர் நோக்கில் மாயை

மாயைக்கு வேதாந்திகள் சிறப்பாகச் சங்கரர் கொடுக்கும் அழுத்தத்தினால் அவர்களின் தத்துவக் கோட்பாட்டினைக் குறைகூறுவோரும் கண்டிப்போரும் 'மாயாவாதம்' என்றே அதனை வழங்குவதுண்டு சங்கரவேதாந்தம் என்றதலைப்பின் கீழ் மாயை பற்றியகருத்துக்கள் முன்னரே ஓரளவு தரப்பட்டிருப்பினும் அது பற்றி மேலும் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதால் வேறு சிலவும் இங்குத் தரப்படுகின்றன.

(i) சாங்கியரின் பிரகிருதி போல மாயையும் அசேதனமானதும் சட இயல்பு வாய்ந்ததுமாகும். இவ்வகையில் மாயை பிரமத்துக்கு நேர் மாறானது.

(ii) மாயை சுதந்திரமற்றது.

(iii) அது பிரமத்தின் சத்தியாய் அதனோடு பின்னமற்று நிற்பது. பிரமத்தோடு அநன்யபாவமுடையது, தாதான்மியமானது.

(iv) இருமையற்ற பிரமத்தை ஈசுவரன் (சகுணப்பிரமம்) உலகம் என இருமைப்படுத்தித் தோற்றுவிப்பது மாயை.

(v) மாயை அநாதியானது

(vi) அது பாவரூபமானது. அதற்கு ஈரியல்புகள் உள்ளன. ஒன்று இல்லதை உள்ளதாகக் காட்டும் ஆவரண இயல்பு மற்றது இருப்பதை இல்லாதது போல மறைத்துக் காட்டும் விக்ஷேப இயல்பு

(vii) பொய்யறிவையும் பிழை அறிவையும் தருவதும் மாயையின் தொழிற்பாடே.

(viii) விவரிக்கவோ வரைவிலக்கணம் செய்யவோ முடியாததும் உளதோ இலதோ என்று கூறமுடியாததுமான மாயையை 'சதசத்நிர்வசனீயம்' என அழைப்பர்.

(ix) மாயை உண்மையன்று ஏனெனில் பிரமமின்றி அது இல்லை. அது பொய்யன்று. ஏனெனில் அது உலகைத் தன்னூடாகப் பிரமத்திலிருந்துதோற்றுவிக்கின்றது.

(x) விவர்த்தமாகிய தோற்றப்பாடொன்றே மாயைக்கு உரியது

(xi) உண்மைஞானம் ஒன்றே மாயையை அகற்ற வழி

(xii) பிரமத்தை விடயமாகவும் ஆசிரயமாகவும் கொண்ட போதும் பிரமத்தை மாயையாலே தீண்டவும் முடியாது; நிறமற்ற ஆகாயத்தை நிறமுடையதாக்குவது முடியாதது போலப் பிரமத்தைத் தீண்டுவதும் மாயைக்கு இயலாததாகும்.

மாயையும் அவித்தையும்

இவ்விருபதங்களும் வேதாந்த உலகிலே பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே பொருள் கொண்டனவாகக் கையாளப்படுவதுண்டு. ஆனால் இவற்றுக்கிடையிலே வேறுபாடு உண்டு. மாயை – மயக்கம். அவித்தை அறியாமை. இந்திய தத்துவ ஞானம் என்ற தமது நூலிலே கி லக்ஷ்மணன் அவர்கள், இவ்விரண்டிற்கும் வித்தியாரணியர், சங்கரர் ஆகியோர் கூறும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் எனக் காட்டியுள்ளவை இவை:

(i) இரண்டும் பிரமத்திலேயே தோன்றுவன, தோன்றிப் பிரமத்தையே மறைப்பன.

(ii) மாயை சுத்த சத்துவ குணத்தால் (சாத்துவிகம்) ஆனது அவித்தை இராஜச, தாமச குணங்களால் ஆனது.

(iii) மாயை ஈசுவரன் தோன்றக் காரணம் அவித்தை சீவர்கள் தோன்றக் காரணம்.

(iv) மாயை ஈசுவரனைப் பாதிப்பதில்லை. அவித்தையோ சீவர்களைப் பாதிக்கிறது.

(v) தொகுதி நிலையில் மாயை எனப்படுவது பிரிந்து ஒவ்வொரு சீவனையும் பாதிக்கும்பொழுது அவித்தையாகின்றது

பிரமமும் ஈசுவரனும்

" நிர்க்குண நிர்விசேடப் பிரமம் மாயை காரணமாகச் சகுண விசேடப் பிரமமாகின்றது. இந்நிலையில் அது ஈசுவரன் எனப் படுகிறது. இவ்வாறு தாழ்வது பிரமத்துக்கு இழுக்கு" என்று ஈசுவரநிலையினைக் குறைத்து மதிப்பிடுபவரும் உள்ளனர். ஆனால் உண்மை அதுவன்று மாயை பிரமத்தை மறைப்பதில்லை. ஏனெனில் மாயையின் தலைவனும் பிரமமே பிரமத்தின் சத்திதான் மாயை, முடிவிலாற்றலோடு உயிரின் உயிராய் அதனுள் நிற்கும் அந்தர் யாமியே ஈசுவரன். உலகாகத் தோற்றும் நிலையிலும் உலகைக் கடந்தவனாகவும் படைத்தல் முதலாம் தொழில்களுக்கு அதிகாரி யாகவும் வழிபாட்டிற்கு உரியோனாகவும், சச்சிதானந்தனாகவும் அவன் விளங்குகின்றான். ஒழுக்க நெறியினைத் தூண்டி வழி நடத்து பவனும் அவனே, சுருங்கச் சொல்லின் சங்கராச்சாரியார் குறிக்கும் ஈசுவரன் பற்றிய கருதுகோள் இராமானுசரால் விரிவாக்கம் பெற்றுள்ளது என்பதும், பிரமத்தின் தாழ்ந்தநிலை ஈசுவரன் என்று சங்கராச்சாரியார் கொள்ளவில்லை என்பதும் அறிஞர்கள் கொண்ட முடிபாகும்

பிரமமும் சிவனும்

சகுணப் பிரமம் ஈசுவரன் என்று கண்டோம். வெளித் தோற்றத்தில் சிவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் வேறுபாடுண்டு. சிவன் புறத்தில் உள்ள பொருள்களை அநுபவிப்பதாகவும், அந்த அநுபவத்தால் துன்ப இன்பங்களுக்கு உள்ளாவதாகவும், குறையும் நிறையும் கொண்டதாகவும் உள்ளது. ஈசுவரனோ இவை எவற்றாலும் பாதிப்படையாதவனாயும் தீண்டப்படாதவனாயும் விளங்குகின்றான்.

"ஒரு பறவை மரத்தில் (பிரபஞ்சத்தில்) உள்ள இனிய கனியைச் சுவைக்கின்றது மற்றொரு பறவை அக்கனியைப் பார்ப்பதோடு நின்று விடுகிறது (மாண்டுக்கியம் iii, 1, i) இவ்வுருவகத்தில் உள்ள முதற்பறவை சீவன், இரண்டாம் பறவை ஈசுவரன் என்பது தெளிவு இதே உருவகம் கடோபநிடதத்திலும் வருகின்றது. (கடோ 1, 3, 1, 8, 34) ஆனால், அவ்வுருவகத்தில் இரு பறவைகளும் சுவைப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது சீவன் மாயா சம்பந்தத்தினால் உலக அநுபவங்களைத் துறவாமலும், இருமை என்ற உணர்வோடும் விளங்கப் பிரமமாகிய ஈசுவரன் மாயையைத் தன் சத்தியாய் அடிப்படுத்தி அதிலே தோயாது ஒருமை என்ற நிலை மாறாது விளங்குகின்றான். மாயாபந்தம் நீங்கி ஞானம் கிட்டும் பொழுது சீவனுக்கும் ஒருமையுணர்வேற்பட்டு உலக மாயாபந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டுப் பிரமமாகும் நிலை உண்டாகும் அதாவது பிரமம் வேறு தான்வேறு என்ற அறியாமை நீங்கும்.

ஞானமும் கன்மமும்

பூரணத்தை - பிரமத்தை - ஞானம் என்ற ஒன்றின் வாயிலாக மட்டுமே அறியாலம். கன்மமும், உபாசனையும் பிரமத்தை அறிய வேண்டும் என்ற நாட்டத்தினை உண்டாக்கும் அளவே துணைபுரியும். ஞானத்தை அடையத் தகுதியுடையனவாக உள்ளங்களை ஆயத்தம் செய்யவும் அவை உதவலாம் ஆனால், அறியாமையை ஒழிப்பதற்கு ஞானத்தைத் தவிர வேறு எவையும் உதவமாட்டா என்பது சங்கரரின் உறுதியான முடிபாகும் பிரபஞ்சத்தின் மூலம் இன்னது என்றும் அந்த மூலத்தினை நாடித்தேடி அடைதலே வீடுபேற்றுக்கு வழி" என்றும் ஞானம் ஒன்றினாலேயே உணர்த்துதல் கூடும். ஞானம் மேலோங்க மேலோங்க இதுநாள் வரை தன்னையே நோக்கிச் செய்த கன்மங்களின் அர்த்தமின்மையினை ஆன்மா உணர்ந்து செயலில் பற்றின்றி உலகின் மேன்மைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் உழைக்கத் தொடங்குகிறது.

வீடுபேறு

சமயக் கிரியைகளை நிகழ்த்துவதும், சாத்திரங்களில் விதித்தவற்றைச் செய்தலும், விலக்கியவற்றைத் தவிர்த்தலும் ஞானம் என்று கொள்ளப்படமாட்டா. அவை இம்மைக்குரிய சில நன்மைகளை மட்டுமே வழங்கி அதன்பின் எவ்வித பயன்களையும் தரமாட்டா. பிரமஞானம் என்பது ஆன்மாவின் பரிபக்குவ நிலையில் உடன் தோன்றுவதாகும். அது உதித்தவுடனேயே அறியாமையிருளானது ஆன்மாவை விட்டு நீங்கி விடுகின்றது. அதன் தளைகள் யாவற்றையும் ஞானமானது அறுத்து அழித்தொழித்து விடுகின்றது. ஆக வீடுபேறென்பது உலகம் பற்றிக் கொண்டுள்ள அறியாமையை முற்றாகக் களைந்து பிரமம் பற்றிய உண்மையை முற்றாக உணர்ந்து கொள்ளலே. இவ்வுணர்வு மேலோங்கிய ஞானி இவ்வுலகிலேயே வீடுபேற்றிற்குத் தகுதியான பாத்திரமாக சீவன் முத்தனாக ஆகிவிடுகின்றான். எறும்புப் புற்றின்மேல் கிடக்கும் பாம்புச் சட்டை (தோல்) போல அவன் இவ்வுலகிலிருந்தும் இவ்வுலகோடு தோய்வற்று விளங்குகின்றான். இவனது உடல் இன்னும் வீழாத ஒன்றினாலேயே விதேகமுத்தி தாமதமாகின்றது என்பதும் 'பிரமத்தை அறிந்தவன் பிரமமே ஆகின்றான்' என்பதும் சுருதி கண்ட முடிபாகும். அந்த இரண்டற்ற நிலையே வீடுபேறாகும்.

இராமானுச வேதாந்தம்

ஆதி சங்கரரது வேதாந்த தத்துவத்தை ஏற்று அதனை மேலும் விளக்க முற்பட்ட அவர் சீடரான சுரேசுவரருக்கும் எதிர்த்துத் தம் கோள் நாட்ட முற்பட்டோருக்குமிடையே கருத்துப் போராட்டமானது தோன்றிச் சிலகாலம் தொடர்ந்தது. இத்தொடர்ச்சியின் பயனாக அத்துவித வேதாந்த உலகிலே வாசஸ்பதி என்பாரின் 'பாமதி' என்பதும் பிரகாஷாத்மனுடைய 'விவரணம்' என்பதும் இருவேறு சிந்தனைக் குழுக்களாக (schools) வளர்ந்தன. ஆன்மா பற்றியும் பிரமம் பற்றியும் ஞானத்தைப் பெறும் வாயில்கள் பற்றியும் ஒன்றுக்கொன்று நேர் முரணான கருத்துக்கள் வேதாந்தத் துறையில் நிலவ இவை வழிவகுத்தன. எனினும் சங்கரரிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறானவையும் எதிரானவையுமான கருத்துக்களைப் புகுத்தி 'விசிஷ்டாத்துவிதம்' என்ற புதியதொரு வேதாந்த தத்துவக் கோட்பாட்டினை நிறுவியவர் இராமனுசரே யாவர் (1017-1137).

நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் வாழும் வாய்ப்புப் பெற்ற இத்தத்துவஞானி வேதாந்த தத்துவ உலகில் மட்டுமன்றி வைணவ சமய உலகிலும் அரும்பணியாற்றிப் பெரும்புகழ் படைத்தவராவர். முதலில் யாதவாச்சாரியார் என்ற வேதாந்தியிடத்தும் பின்பு அவரோடு முரண்பட்டு அவரால் விலக்கப்பட்டுத் தம் மாமனாரான பெரிய நம்பியின் வழிகாட்டலில் யமுனாச்சாரியாரிடமும் வேதங்களை, சிறப்பாக உபநிடதங்களைக் கற்று, யமுனாச்சாரியாரின் இறுதிக்கால விருப்பத்தினை நிறைவேற்று முகமாகப் பிரமசூத்திரத்துக்குப் பேருரை (மாபாடியம்) வகுத்தார். இவரது பேருரை ஸ்ரீபாடியம் என வழங்கும். ''நாமே பூரணமான பேருண்மையாவோம். பரமசத்தியாகிய 'ஸ்ரீ' எம் உடைமையாகும். பேதங்களினூடாக எம்மை அடையாளம் காணலாம். எம்மை முற்றாகச் சரணடைவதே முத்திக்கு உரிய ஒரே வழியாகும். வேறு தனிமுயற்சிகள் எவையும் வேண்டியதில்லை. மரணத்தின் பின்னரே முத்தி கிட்டும். மகாபுராணமே ஞானகுரவர்களிலும் தலைசிறந்ததாகும்'' என்று ஒருநாள் பரம்பொருளான விட்டுணு அசரீரியாகக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, இராமானுசர், மகாபுராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமது வேதாந்த தத்துவத்தை வகுத்துக் கொண்டார் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஸ்ரீபாடியம் மட்டுமன்றி, கீதைக்கும் இவர் பாடியம் செய்துள்ளார். வேதாந்தசாரம், வேதாந்ததீபம், கத்தியத்திரவியம்,

வேதாந்த சங்கிரகம் ஆகிய நூல்களையும் இவர் யாத்துள்ளார். சங்கரர் மடங்களை நிறுவியது போன்று இவர் பல விட்டுணு ஆலயங்களை நிறுவியதோடு பலரை மதமாற்றம் செய்து வைணவர் ஆக்கினார் எனவும் உரைப்பர். துறவிகளின் வேந்தர் (யதிராசர்) என வைணவ உலகு போற்றும் இராமானுசர், சுதர்சனசூரி, வேங்கடநாதர், மேகநாதாரி, ஸ்ரீநிவாசர் முதலான சீடர் பரம்பரை ஒன்றையும் உருவாக்கியவர். இவர்கள் இராமானுசரது தத்துவக் கோட்பாட்டினைத் தாம் எழுதிய நூல்களூடாக வைணவ உலகில் பரப்பி நிலைபெறுத்தினர் எனத் தெரிய வருகின்றது. இவர் மறைந்த இரு நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் வைணவ சமயநெறி, வடகலை எனவும் தென்கலை எனவும இவரது சீடர் பரம்பரையினாலேயே இரு பிரிவுகளை உடையதாய் மாறியது.

இராமனுசரின் ஆதார நூல்கள்

இராமானுசருடைய கருத்துக்களும் முடிவுகளும் ஆழ்வார்களது பாசுரங்களாலும் ஆசாரியர்களது உபதேசங்கள். நூல்களாலும் பெருமளவு நெறிப்படுத்தப்பட்டன மற்றும் நாதமுனிகள், யமுனாச்சாரியார், யாதவாச்சாரியார் (இவரின் குரவர்கள்) பாஸ்கரர், போதாயனர், திரமிடர், முதலான பேதாபேதவாதிகளின் (பிரமம்-சீவன்-உலகு-இவற்றிடையே பேதமும் அப்பேதத்தில் பேதமின்மையும் உண்டு என நிறுவும் வாதம். இவ்வாதமானது சங்கரர் நிறுவும் அபேதவாதத்தினின்றும் வேறுபட்டது. அபேதவாதம் - ''பிரமம் - உலகம் என்று பேதம் கூறுவது அறியாமை. பிரமம் ஒன்றைத் தவிர வேறு இல்லாதபோது பேதம் கூறுவது எவற்றிற்கு?'' என்பது சங்கரரின் வாதம்,) செல்வாக்கும் இவரின் தத்துவக் கோட்பாட்டில் இடம்பெறுகின்றது. வீடுபேறடையப் 'பிரமம் ஒன்றே உள்பொருள்' என்ற ஞானமே வழிவகுக்கும் என்ற சங்கரரின் கோட்பாட்டிலிருந்து இராமானுசர் வேறுபட்டு ஈசுவரனாகிய பிரமத்தை உபாயமாகவும் (வழி) உபேயமாகவும் (அடையும் இலக்கு) கொண்டு சர்வ சமர்ப்பணம் செய்யும் பத்தி நெறியே வீடுபேற்றிற்கு மார்க்கமாகக் கொள்வார். வைணவ ஆகமமாகிய பாஞ்சராத்திரத்தின் வழி நின்றும் இவர் தமது தத்துவக் கோட்பாட்டினை நிறுவ முற்பட்டதன் விளைவே இது. ஆக, சுருதிகளாகிய உபநிடதங்களையும் பிரமசூத்திரத்தையும் மட்டுமே பிரமாணங்களாகக் கொள்ளாது புராண, ஆகமங்களையும் ஆழ்வார் பாசுரங்களையும் ஆசாரியர்களின் முடிபுகளையும் ஏற்றுச் சங்கரரிலிருந்து வேறுபட்டதோர் முடிவினை இராமானுசர் அடைந்தார் எனலாம். தென்னாட்டிலே பெருகி ஓடிய பத்திவெள்ளத்தினை வடநாட்டிலும் ஓடவைத்தவர் இராமானுசரே என்று கொள்துவம் குறிப்பிடத்தக்கதே.

அறிவினைப் பெறும் மூன்று வாயில்கள்

காட்சி (பிரத்தியட்சம்), கருதல் (அனுமானம்), நூல் (சுருதி அல்லது ஆகமம்) என்ற மூன்றையும் வாயில்களாகக் கொண்டு அறிவை அடையலாம் என்பது இராமானுசரது முடிபு.

காட்சி: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகியவை ஐம் பொறிகள் எனப்படும். இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் மனத்தோடு தொடர்பு கொண்டு ஒரு பொருளை ஆன்மா அறிகையில் காட்சி யும், காட்சியினால் உண்டாகும் அறிவும் ஏற்படுகின்றன. இக் காட்சியினைப் புலக்காட்சி (Perception) என்பர்.

காட்சி இரண்டு வகைப்படும். காணும்பொருள் இன்ன சாதியை அல்லது இன்ன வகுப்பைச் சேர்ந்தது. இன்ன இன்ன உறுப்புக்களால் ஆனது என்று பிரித்துணராது முழுமையாகக் காண்பது ஒருவகை. இது நிர்விகற்பக் காட்சி எனலாம். முதன் முறையில் ஒரு பொருளைக் காண்கையில் ஏற்படும் காட்சி நிர் விகற்பக் காட்சியாகும். (Indeteminate Perception)

அதே பொருளை இரண்டாவது மூன்றாவது சந்தர்ப்பங்களிற் காண்கையில் முற்குறித்த விபரங்களையும் அறிந்துகொண்டு காணும் காட்சி சவிகற்பக் காட்சியாகும் (Determinte percept--ion)

நியாயம் என்னும் தரிசனகாரர் இவ்வாறே காட்சியை இரு வகைகளாகப் பிரித்து உணர்த்துவர். இப்பிரிவினை ஏற்றாலும் இராமானுசர் நிர்விகற்பக் காட்சியின்போது நாம் வெளிப்படப் பிரித்துணராதவையும் அவற்றின் உள்ளிடாக உள்ளவையே எனக் கொள்வதில் நையாயிகரினின்றும் வேறுபடுகின்றார். பொருள் களிடையே பேதங்கள் அடிப்படையில் உள்ளன என்ற முடிபு டையவராதலின் இராமானுசர் இவ்வாறு கொள்கின்றார். "பிரித்துக் காண்பது அறியாமை. பூரணமாகக் காண்பதே ஞானம்" என்னும் சங்கர வேதாந்தத்தினின்றும் இவர் முரண் படுவது இவ்வகையிலேயே, மற்றும் கருதல் என்பதில் இவருக்கும் நையாயிகர் வைசேடிகர் முதலியோருக்கும் ஒற்றுமை உள்ளது. நூற்பிரமாணமாகிய சுருதியைப் பொறுத்தவரையில் சங்கரரைப் போலன்றி இராமானுசர் வேதங்களின் கன்ம, ஞான காண்டங் களையும் வைணவ ஆகமமாகிய பாஞ்சராத்திரத்தையும் பிர மாணங்களாகக் கொள்வது முன்னரும் குறிப்பிடப்பட்டது.

அறிவும் பிழை அறிவும்

அறிவின், சகல அமிசங்களும் பிரித்தறிதலிலேயே தங்கி யுள்ளன என்பதும் பிரித்துணரமுடியாத எப்பொருளும் இல்லை என்பதும் இராமானுசரின் முடிந்த முடிபு. "எவ்வகை அறிவை யும் அதன் தொடர்புடைப் பொருள் ஒன்று வெளியில் இருக் கும் பொழுதே அறிதல் சாத்தியமாகும், மனம் படைக்கக் கூடிய பொருள் என எதுவும் இல்லை" என்னும் கருத்துடைய நையாயிகரோடு இராமானுசர் கருத்தொற்றுமை உடையவர். ஒரு பொருளானது பதார்த்தமாகவும் (Su¬stance) அதேவேளை யில் பதார்த்தப் பண்பாகவும் (attribute) உள்ளது. உதாரண மாக, விளக்கு என்னும் பதார்த்தத்திற்கு ஒளி என்பது பண் பாக உள்ளது. அதே ஒளியானது பதார்த்தமாகும்பொழுது கதிர்கள் பண்புகளாகின்றன. இதே போன்று கடவுளாகிய பதார்த்தத்தின் பண்பாக உலகம் உள்ளது. அதே, சமயம் உலகமானது தான் பதார்த்தமாகவும் சிவன்கள் சடப்பொருள்கள் என்பவற்றைப் பண்பாகவும் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறே சிவன்கள், சடங்களும் பதார்த்தங்களாகவும் பண்பு களாகவும் உள்ளன. அறிவும் அத்தகையதே. அது ஒடுங்குதல், விரிதல் உடையதாதலின் பதார்த்தமாகவும் சிவனுக்கோ, இறைவனுக்கோ உடைமையாதலின் பண்பாகவும் உள்ளது.

பதார்த்தங்களை இராமானுசர் இருவகையினவாகப் பிரிப்பர். அறிவுடையன (சேதனம்) ஒருவகை. அறிவற்றவை (சடம்) இன்னொருவகை. இவற்றிலிருந்து அறிவு வேறானதாகும். அது சடமன்று. ஏனெனில் அறிவுடையது. அது ஆன்மாவும் அன்று. ஏனெனில் அது தானாக அறிவதன்று. ஆன்மாவிற்கு அறிவை ஏற்படுத்தும் அளவிலேயே அதன் பயன்பாடு. அஃதாவது அறிவு தனக்கு எவ்வகையிலும் பயன்படாது சிவன்களுக்கே பயன்படு கின்றது. அது தன்னையும் தன்னோடு தொடர்புபடும் பொருளை யும் வெளிப்படுத்த வல்லதாகும் (வெளிச்சம் தன்னையும் பானை யையும் புலப்படுத்துவதுபோல்). ஆன்மாவோ தன்னையும் பொரு ளையும் அறியுமேயன்றிப் பொருளைப் புலப்படுத்த ஆற்றல் அற் றது. தன்னை மட்டுமே புலப்படுத்தும்.

சங்கரர், 'ஆன்மாவானது ஞானசொரூபமாக உள்ளது, என்று கொண்ட கருத்தை இராமானுசர் மறுக்கின்றார். மாயையால் மறைப்புண்ட சிவனில் மாயை நீங்க ஞானம் சுயமாகவே வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் என்பதும் இதனால் மறுக்கப்படு கின்றது.

ஈசுவரன்

அறிவுபற்றிய இராமானுசரின் முடிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர் பிரமம் அல்லது ஈசுவரன் என்பதற்குக் கூறும் வரையறைகள் பின்வருவன:

1 பிரமம் என்பது நிர்க்குணம் உள்ளதன்று. நிர்விசேடம் கொண்டதும் அன்று. அதற்குக் குணங்கள் உள்ளன. உபநிடதங்கள் பிரமத்தை நிர்க்குணத்தது என உரைத்ததன் பொருள், அது எவ்வித துர்க்குணங்களும் (தீய குணங்களும்) அற்றது என்பதே. பிரமம் சகல உத்தம குணங்களும் பொருந்தியது. எல்லாவித பூரணத்துவத்தையும் தன்னுள் அடக்கியது. ஞானம்; நன்மை, அழகு, ஒளி அன்பு, ஆற்றல் முதலானவை பிரமத்துக்கு உரிய குணங்களாகும்.

2 பிரமம் உருவுடையது. சடமாகிய உலகும் சத்தாகிய சீவன்களும் அதன் உடல். பிரமம் அவற்றின் உயிராய் உள் நின்று இயக்குகின்றது. எனினும், அது இவற்றையெல்லாம் கடந்ததுமாகும்.

3 பிரமம் போலவே உலகும் உயிரும் உள்பொருள்கள்; உண்மைப் பொருள்கள்; உருவுடையவை.

இக்கூற்றுக்களுக்கு ஆதாரங்கள் உபநிடதங்களிலேயே உள்ளன. எடுத்துக் காட்டுக்கள் வருமாறு:

(1) முப்பொருள்கள் அநாதியாக உள்ளன. எல்லாம் அறியும் அறிவும், எல்லாவற்றையும் இயற்றவல்ல ஆற்றலும் பொருந்திய இறைவன், அநாதியானவையும் ஆற்றலற்றவையுமான சீவன்கள், அநாதியான சடவஸ்து (பிரபஞ்சம்) என்பனவே அம்மூன்றுமாம்.

— (சுவேதாசுவதரம் 1-9)

(2) இது ஒன்றே அறியவேண்டியது. வேறொன்றுமன்று. அநுபவிப்போன் (போக்தா), அநுபவம் (போகம்), இயக்குவோன் (பிரேரிதம்), இம்மூன்றையும் பிரமம் தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. இம்மூன்றையும் அறிந்தோன் பிரமத்தை அறிந்தவனாவான்.

— (சுவேதாசுவதரம் 1-9)

(3) ஒரே பரம்பொருளே அனைத்தையும் இயக்குகின்றது. எல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கி நிற்க, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்து

வது அதுவே. அதுவே யாவிலும் உயர்ந்தது. அதனிலும் உயர்ந்தது எதுவும் இல்லை. அதற்கு வெளியில் ஒன்றும் இல்லை. அதுவே பிரபஞ்சம் அனைத்திலும் நிறைந்துள்ளது.

— (சுவேதாசுவதரம் 1-12)

(4) யாவும் பிரமத்திலேயே தோன்றி, பிரமத்தில் வாழ்ந்து, பிரமத்துள் மீண்டும் செல்கின்றன.

— (தைத்திரீயம் 3-1)

இறைவனும் (பிரமமும்) சீவர்களும் (ஆன்மாக்களும்) உலகமும் (பிரபஞ்சமும்) பிரிக்கொணாதவாறு ஒன்றாகி நிற்கும் நிலையை 'அப்பிரதக்சித்தி' என்ற சொற்றொடர் கொண்டு இராமானுசர் குறிப்பர்.

ஈசுவரனுக்கும் சீவன்கள், உலகம் என்பவற்றுக்குமிடையேயுள்ள பேதத்தினை உலகிலுள்ள மூவகைப் பேதங்களைக் காட்டி அவற்றுள் ஒரு பேதமாக இராமானுசர் காட்டுவர். அவை வருமாறு:

(1) விஜாதியபேதம்: இருவேறு சாதிகளுக்கிடையே காணப்படும் பேதம்.

உ+ம்:- பசுவுக்கும் குதிரைக்கும் உள்ள பேதம்.

(2) சஜாதியபேதம்: ஒரே சாதியினுள் காணப்படும் பேதம்.

உ+ம்:- பசுவுக்கும் பசுவுக்கும் உள்ள வேறுபாடு.

(3) சுவகதபேதம்: முதற்பொருளுக்கும் அதன் பகுதிகள் அல்லது உறுப்புக்களுக்குமிடையே காணப்படும் பேதம்.

உ+ம்:- மரத்திற்கும் அதன் தண்டு, கிளை, இலைகளுக்கும் இடையே காணப்படும் பேதம்.

இவற்றுள் மூன்றாவதாகிய சுவகதபேதமே இறைவனுக்கும் உலகம், உயிர்களுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடாகும். இதற்குரிய மேலதிக விளக்கத்தினை கி. லக்ஷ்மணன் அவர்களுடைய இந்திய தத்துவஞானம் என்ற நூலிலே காணலாம். (மேற்படி நூல் - பக்-336 இரண்டாம் பதிப்பு) அநாதியானவனும், சீவன்களுள்ளே அந்தர்யாமியாய் நின்று அவற்றை இயக்குபவனும் உயிருள் உயிராய் உறைபவனும் ஈசுவரனே என்பது இராமானுசர் கொண்ட முடிபாகும். (இதன் விளக்கம் விசிட்டாத்துவிதம் என்ற உபதலையங்கத்தின் கீழ்த் தரப்படும்.)

பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஈசுவரனின் பல்வேறு பண்புகளையும் இராமானுசர் மேலும் விளக்குவர்.

(1) யாவையும் கடந்த பிரமம் தமக்கெனத் தெய்வத்திருமேனியினைக் (அப்ராக்கிருத தேக விசிட்டம்) கொண்டுள்ளார். எவ்வித குறைகளுமற்ற நிறைவே கொண்ட அவர் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் முதலாகிய தொழில்களைப் புரிகின்றார். அவரின் சத்தியே இலட்சுமி. அவர் நாராயணன், வாசுதேவன் ஆகிய திருநாமங்கள் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றார். சுத்த சத்துவமாகிய உண்மை ஞானம் கொண்டு அமைந்த வைகுந்தமே அவர் இருந்தருளும் இடம். இது நித்திய விபூதி எனப்படும். அவர் அறிவிலிகளுக்கு அறிவாயும், ஆற்றலற்றோர்க்கு ஆற்றலாயும், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பாயும், துன்புற்றோர்க்கு அருளாயும் தூய்மையற்றோருக்குத் தூய்மையாகவும் வெளிப்பட்டு அருள் புரிவார்.

(2) ஈசுவரன் வியாப்பிய நிலையில் (உள்நின்றொளிரும் நிலை) அந்தர்யாமி. யாவையும் கடந்த நிலையில் நாராயணன், பரவாசுதேவன். இதனைப் பரம் எனவும் குறிப்பர். படைத்தலின்போது வாசுதேவனாகவும் (பரவாசுதேவனில் வேறானது) காத்தாள்கையில் அநிருத்தன் எனவும், அழித்தலின்போது சங்கர்ஷணன் எனவும் அவர் பெயர் பெறுவார். இவை வியூகம் என்ற பிரிவுள் அடங்கும். உலகிடை மனிதன், விலங்கு போன்ற உருவந் தாங்கித் தோன்றும் நிலையில், இராமன், கிருஷ்ணன், நரசிம்மம், மச்சம், கூர்மம் என்ற பல நாமங்களைத் தாங்குவார். இவை அவதாரத் திருமேனிகளாகும். அடியார்களுக்கு ஆலயங்களில் விக்கிரகங்களை ஊடகமாகக் கொண்டு அருள் பாலிப்பது அர்ச்சத் திருமேனி எனப்படும்.

இவ்வாறு சங்கரருக்கு நேர்மாறாகப் பிரமம் ஊர், உரு, குணம், குறி யாவும் கொண்ட சகுணப்பிரமமாகத் தோன்றுவதே உயர்ந்த நிலை என்றும், அதுவே பிரமமாகிய ஈசுவரனுக்கு உரியது என்றும் இராமனுசர் நிறுவ முற்படுகின்றார்.

ஆன்மா அல்லது அகம்: (Self)

சீவான்மா என்றும் சீவன் என்றும் ஆன்மா என்றும் அகம் என்றும் சிறுச்சிறு கருத்து வேறுபாடுகளுடன் தத்துவ உலகிலே கையாளப்படும் உயிர்கள் இராமானுசரைப் பொறுத்தவரையில் ஈசுவரனின் சரீரமாகும். அஃதாவது ஈசுவரனின் பதார்த்தமாக (பிரகாரமாக) அவை விளங்குகின்றன. இருப்பினும் அவை தம்மளவில் ஆன்மிகம் ஆகிய பதார்த்தமும், அறிவாகிய பண்பும் கொண்டனவே. அவை அநாதியானவை. உண்மையானவை. ஞான ஒளி பூண்டவை. இவை படைக்கவோ அழிக்கவோ

முடியாத இயல்புகள் கொண்டவை. ஆனால், இஞான ஒளி அவற்றின் கன்ம பயன்களுக்கேற்ப மறைப்பு நிலையை அடையப் பிரளயத்தின் பின் நிகழும் மீள்படைப்பின்போது உலகிடை வந்து உடல்களைத் தாங்கிச் செயலாற்றத் தொடங்குகின்றன. கன்மமும், சீவனும் தொடர்பு கொண்ட காலத்தைக் குறித்தல் இயலாது. அது அநாதியானது. ஆனால், சீவன் முத்திப்பேறடையும் பொழுது கன்மம் அதனை விட்டு நிரந்தரமாக நீங்கிவிடுகின்றது.

அநாதியானதாயினும், ஞான ஒளி பூண்டதாயினும் அது தனித்ததாயும், அடிக்கடி பிறப்பெடுப்பதாயும் கடவுளின் மிகச்சிறியதொரு கூறாயும் விளங்குகின்றது. (அதன் அளவு அணுப் பிரமாணமானதாகும்) பிறப்பிறப்புக்களால் அதன் அடிப்படைப் பண்பாகிய ஞான ஒளி மாறுவதில்லை. மறைக்கப்படுகின்றது. அவ்வளவே. எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் இந்நிலையே தொடரும் ஆன்மா அல்லது சீவன் உடலிலும் வேறானது என்பதும் உணரத்தக்கதே.

எண்ணுக்கணக்கற்ற கோடிக்கணக்கில் சீவன்கள் உள. அவை அறிவோன் (ஞாதன்), செய்வோன் (கர்த்தா), அநுபவிப்போன் (போச்தா) ஆகிய மூன்றம்சங்களை உள்ளடக்கியவை. இவை துயில் நிலை, விழிப்புநிலை, முத்திநிலை ஆகிய மூன்று நிலைகளின் போதும் அவற்றின் பதார்த்தங்களாகவும் பண்புகளாகவும் இருநதுவருகின்றன. ஆனால், இவற்றின் இயற்கையான ஞான ஒளி கன்மத்தினாலும். பிறப்பிறப்பினாலும் மறைக்கப்பட்டுள்ளது இம் மறைப்புக்கள் நீங்க, ஞான ஒளி உண்மையான பொருளை அவற்றிற்குக் காட்ட, அவை அதன் பாதத்தில் சரணடையும். இச்சரணாகதியே வீடுபேறாகும்.

இராமானுசர் பலவாகிய ஆன்மாக்களை முப்பிரிவுகள் கொண்டவையாக வகுப்பர்;

1. நித்திய முத்தர்: எக்காலத்தும் விடுதலையடைந்தவையாய், கட்டின்றிப் பிறப்பிறப்பின்றி இறைவனுக்கு நிலையான தொண்டுபூண்டவர். இவர்கள் வைணவ பத்தியுலகில் நித்திய சூரிகள் எனவும் பெயர் பெறுவர்.

2. முத்தர்:- ஒருகால் கன்மத் தளையுள் கட்டுண்டு கிடந்து தமது முயற்சியினால் அதனின்று விடுபட்டு முத்திக்குத் தகுதியானோர்.

3. பத்தர்: அல்லது பெத்தர்: சம்சார பந்தத்தில் கட்டுண்டு கன்மங்களைச் செய்து பிறப்பு இறப்புக்கு உள்ளாகும் கீழ்நிலைச் சீவாத்துமாக்கள். (சீவன்களை அதிமானுடம், மானுடம், விலங்கு, அசைவிலி (அசரம்) என மேலும் நான்கு பிரிவுகளாக வகுப்பதுண்டு.)

தளையும் விடுதலையும்

அறியாமையும் கன்மமுமே சீவன்களைக் கட்டிவைக்கின்ற தளைகளாகும். ஞானத்தில் சுயமாகவே ஒளிர்ந்த சித்தாகிய ஆன்மா கன்மத்தால் கட்டுண்டது எவ்வாறு? இராமானுசர் சமணரைப் போலக் கன்மம் தொடக்கமற்ற அநாதி வஸ்து என்று கொள்வர். கன்மத்திற்கேற்ற உடல், கரணங்கள் முதலியன சீவனுக்குக் கிடைக்கின்றன. இதனால் சம்சாரம் என்ற கடலிலே கிடந்து இன்பதுன்பங்களில் அழுந்தி ஆன்மா பிறவிகளை மாறி மாறி எடுக்கின்றது. ஆகவே தன்னைச் சூழ்ந்துகிடக்கும் சம்சார பந்தத்திலிருந்து சீவன் விடுதலை பெறல்வேண்டும். இதற்குக் கன்மம், ஞானம் என்பவற்றின் ஒத்திசைவு (Harmony) அவசியம். இந்த ஒத்திசைவு, ஞான கன்ம சமுச்சயம் எனப்படும். இவ்விடத்தில் வேதத்தின் கன்ம காண்டப் பகுதி (பூர்வ மீமாம்சை)யிற் சொல்லப்பட்ட யக்ஞம் முதலியவற்றைத் தவறாது இயற்றல் வேண்டும். உத்தரமீமாம்சை (வேதாந்தம்)யைக் கற்பதற்கு முதற்படி பூர்வ மீமாம்சையிற் கூறியவற்றை இயற்றுதலாகும். இவ்வாறு இயற்றுகையில் சொந்த உலகியற் பயன்களைக் குறிக்கொள்ளாது இறைவனைப் பிரீதி செய்தலையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்புரிவது இன்றியமையாததாகும். அப்பர் சுவாமிகள் உரைத்தருளிய ''தங்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல், என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே'' என்ற திருவாக்கும், பகவத்கீதை குறிக்கும் நிஷ்காமியகர்மமும் (பயனில் பற்றின்றிச் செயல் புரிதல்) இராமானுசரது கடவுளைப் பிரீதி செய்யும் தன்னலம் கருதாத் தொண்டுடன் ஒப்புநோக்கத் தக்கன.

வீடுபேறு என்னும் விசிட்த்துவிதம்:

இறைவன் சரீரி. உலகும், உயிர்களும் அவனுக்குச் சரீரம். அதாவது இம்மூன்றற்கும் உள்ள தொடர்பு சரீரி - சரீர அல்லது சரீர சரீரி சம்பந்தமாகும். வேறுவகையிற் சொல்வதானால் உயிரும் உலகும் இறைவனுக்கு விசேடணம். இறைவன் இவற்

றின் விசேடியம். இம்மூன்றும் இணைந்துள்ள நிலை விசிட்டமாகும். வெவ்வேறியல்புடையனவாயினும் இவை ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரித்துஇரண்டு என்று உணரமுடியாத ஒருமை என்னும் அத்துவிதநிலை உடையவை. (இரண்டல்ல ஒன்றே. அது பிரமமே என்பதுசங்கரர் கண்ட அத்துவிதம். அது கேவலாத்துவிதம் எனப்படும். கேவலம்-இரண்டில்லா ஒன்று) இந்நிலைக்கு விசிட்டாத்துவிதம் என்பது பெயர். இயல்பால் பேதமுடையனவாயினும் சேர்க்கையால் அபேதமாக இவை இருக்கின்றன என்று இராமானுசர் வாதிப்பதால் இவரது வாதம் பேதாபேத வாதம் எனப்படும்.

வீடுபேறு என்பது சீவான்மாக்கள் பரமான்மாவுடன் கூடுவதன்று. பரமான்மாவின் உறுப்புக்களே தாம் என்ற ஞானத்தை அடைந்து அஞ்ஞானத்தின் வழியில் இறைவனது பாதாரவிந்தங்களிலே அமர்ந்து சேவை புரிதலாகிய நித்தியானந்தப் பேறே இராமானுசர் குறிக்கும் வீடுபேறாகும்.

இந்தப் பேற்றிற்குப் பரம்பொருளையே சரணாகதியடையும் பிரபத்தி மார்க்கமே உகந்தது என்பது இராமானுசரின் முடிந்த முடிபு. பிரபத்தியின் ஆறு படிகள் பின்வருவன:

1. கடவுளைப் பிரீதிப்படுத்தலையே நினைத்தலும் செய்தலும்.
2. கடவுளுக்குப் பிரீதியற்றவற்றை நினையாமையும் செய்யாமையும்.
3. கடவுள் காத்தருள்வார் என்று நம்புதல்.
4. காத்தருளுமாறு கடவுளுக்கு விண்ணப்பித்தல்.
5. கடவுளுக்கே முழுமையாக ஆன்மாவைச் சமர்ப்பித்தல்
6. கடவுளையன்றி வேறு ஆதாரம் இல்லை என்று யாவிற்கும் அவரிலேயே தங்கியிருத்தல்.

இவ்வாறு சரணாகதியடைந்தால் சீவனின் பொறுப்புக்கள் யாவும் நீங்கி இறைவனே அதனைக் காத்தருளும் பொறுப்பினை முற்றாக ஏற்றருள்வார் என்பது இராமானுசர் காட்டும் வழியாகும்.

சங்கரர் குறிக்கும் அவித்தைக்கு இராமாநுசரின் மறுப்பு

1. அவித்தை எதனைத் தன் வாழிடமாகக் கொண்டுள்ளது? பிரமத்தையே அது வாழிடமாகக் கொண்டதென்றால் பிரமத்தின் நிர்க்குண இயல்புக்கு அது முரணான முடிபாகும். பேரறிவும் பூரணத்துவமும் நிலைபேறுடைமையும் உடைய தூய பிரமத்தில் அறியாமையும் குறைவுடைமையும்[?]மாறும் இயல்புடையது அழுக்கு நிறைந்த அவித்தை எவ்வாறு தோற்றும்? பூரண ஞானத்தில் அறியாமையாகிய அவித்தைக்கு இடம் ஏது? காரணமாகிய பிரமம் தன் வெளிப்பாட்டுக்குக் காரியமாகிய அவித்தையிலே தங்கியிருக்கிறது எனபது பொருந்துமா? ஆக, அவித்தைஎன்பது இல்பொருள். சங்கர வேதாந்திகளின் கற்பனை.

(2) சுயம்பிரகாசமான பிரமத்தை இருளான அவித்தை மூடுவது என்பது அபத்தம். ஞான தீபமான பிரமத்தை அந்த காரமான அவித்தை திரையிட்டு மறைப்பது நடக்கக்கூடிய காரியமா? பகல்மீது இருள் திரையாகக் கவிதல் இயலுமா?

(3) அவித்தையின் இயற்கை எத்தகையது? அது இலதா? உளதா? அல்லது இரண்டுமா? இரண்டும் அற்றதா? அவித்தை உளதும் இலதும் அறிவின்றும் விடுபட்டது. அறிவில்லாதது எனில் அது உண்டு என்பதன் பயன் யாது? அது உளது என்று கொண்டால் உள்ளது அழியாது என்ற சித்தாந்தப்படி அதற்கு அழிவே இல்லை என்று ஆகிவிடுமன்றோ? இல்பொருள், உள்பொருளை மறைப்பது என்பதும் நடக்கக் கூடியதன்று.

(4) அவித்தை வரைவிலக்கணம் செய்ய முடியாததும் விளக்கமுடியாததுமாகும் எனில் இதுவும் ஒரு முரணுரையே. சங்கர வேதாந்திகள் அது உளதோ, இலதோ என்பதையே வரை விலக்கணம் செய்யமுடியாமை, விளக்கமுடியாமை என்று கொள்வார்களாயின் அதுவும் முரணுரையே. ஆக, இக்கூற்று வெறும் வார்த்தை சாலமேயன்றி வேறன்று. உளது, இலது என்பதற்கு நடுப்பதமாக 'உளதிலது' என்று ஒன்றில்லை. இதனை மறுப்பது சிந்தனையையே மறுப்பதற்குச் சமானமாகும்.

(5) அவித்தை என்பதைக் காட்சி, கருதல், நூல் என்ற மூவகைப் பிரமாணங்களில் எதனைக் கொண்டும் நிறுவுதல் இயலாது.

(6) அவித்தையை ஞானம் ஒன்றே போக்கும் என்பதும் ஏற்கக்கூடியதன்று. 'பதார்த்தம், பண்பு என்ற இரண்டுமற்ற, இரண்டைப் பற்றியும் அறிய இடமளிக்காத, உளதோ, இலதோ என்று தீர்மானிக்க முடியாத ஒன்றினைத் தூயஞானம் போக்கும் என்பது பொருந்தாது.

(7) பாவரூபமானது (தனக்கென இருப்புடைய) அவித்தை என்றால் அதனை ஞானத்தினால் போக்குவது இயலாத காரியம்.

(இங்கு அவித்தை எனப்படுவது மாயையையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளல் வேண்டும்)

இராமாநுசரின் தத்துவக் கோட்பாடு பற்றியமதிப்பீடு

சங்கரரின் தத்துவக் கோட்பாட்டினை 'இறுக்கமானதும் இயக்க மற்றதுமாய் எம்மை முறைத்துப் பார்த்து அச்சுறுத்துகின்றது' என்றும், 'முழுமையான இருள்மீது அளவு கடந்த ஒளிவெள்ளப் பாய்ச்சல்' என்றும், 'பாண்டித்தியக் குற்றத்தின் திருத்தமான அமைப்புக்கு நல்லதோர் உதாரணம்' என்றும் குறை கூறுவது போன்றே இராமாநுசரின் தத்துவக் கோட்பாட்டிலும் அறிஞர் பல குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டுவர். அவற்றுள் பிரதானமானது அவர் பிரமத்துக்கும் பிரபஞ்சத்துக்கும் (உயிர் உலகம்) உள்ள இணைவினையும் உறவுமுறையையும் தெளிவாகக் காட்டத் தவறிவிட்டார் என்பதாகும். சடம் (உலகு), சீவன், இறை என்ற மூன்று வெவ்வேறு குண இயல்புகள் கொண்டு பூரணப்பரம்பொருள்(Absolute) அமைந்துள்ளதாகக் கூறுகின்றார். ஆனால் பூரணப்பொருளோடு ஈசுவரனை அவர் அடையாளம் காட்டுவது முரணாகும். பூரணமற்றவையும் சடத்தன்மை வாய்ந்தனவுமான உயிரும் உலகும் ஈசுவரனின் பண்பு எனில் (Attributes) அது இறைவனின் நிறைவுடைமையைக் குறைத்ததாகாதா? ஒரே பொருள் பதார்த்தமாகவும் பண்பாகவும் விளங்குவதாய் அவர் கொண்ட முடிவும் தவறானது; தெளிவற்றது. பதார்த்தங்கள் என்பன தனித்தனிப் பண்புடையவை. அவை தம்மளவில் சுதந்திரமானவை என்று வரையறை செய்து கொண்ட இராமாநுசர் இவ்விரண்டியல்புமுடைய சீவன்களும்

உலகும் ஈசுவரனிலே தங்கியிருப்பதாக முடிவு செய்தது பெரும் முரண்பாடாகும்.

இவ்வாறு பல்வேறு காரசாரமான விமர்சனங்கள் மூலம் இராமானுசரின் தத்துவக் கோட்பாடு கண்டனத்துக்குள்ளான போதும், வைணவ சமய உலகில் பிரபத்தி மார்க்கம் உறுதியா இடம்பெற உகந்த தளத்தை அமைத்த வகையிலும், தத்துவத்தில் சமய, ஒழுக்க நெறிகளைப் புகுத்திய வகையிலும் அவரது வேதாந்தம் பயனுள்ளதொரு பணியினை ஆற்றியுள்ளது என்பதை மறுத்தல் இயலாது.

மத்துவ வேதாந்தம்

மாதவாச்சாரியார் எனவும் ஆனந்த தீர்த்தர் எனவும் பூரணப்பிரஜ்னர் எனவும் வேறு பெயர்களானும் அழைக்கப்படும் மத்துவர் 1198ஆம் ஆண்டு உடுப்பி என்ற இடத்தில் தோன்றினார். வாயுவின் அவதாரமாக வைணவ உலகு போற்றும். இவர், அச்யுதப்பிரேக்ஷர் என்பவருடைய சீடர். சைவ சித்தாந்த ஞானியும் சிவஞானபோத ஆசிரியருமான மெய்கண்டாருக்கு அவர் தந்தையாரின் குருவான அருணந்தி சிவாசாரியாரே சீடரானதுபோல, அச்யுதப்பிரேக்ஷர் ஆரம்பத்தில் மத்துவரின் குருவாக விளங்கிப் பின்னர் இவரின் தத்துவக் கோட்பாட்டினைத் தாம் ஏற்று இவருடைய சீடராய் விளங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பிரமசூத்திரத்துக்கு மத்துவர் எழுதிய பாடியம் 'மத்துவ பாடியம்' எனப்படும் இதனோடு பகவத்கீதைக்கும் பாடியமும் மேலும் முப்பத்தைந்து நூல்களும் இவரால் எழுதப்பட்டவையாகும். அணுவியாக்கியானம், பாகவத தாற்பரிய நிர்ணயம், மகாபாரத தாற்பரிய நிர்ணயம், விஷ்ணு தத்துவ நிர்ணயம் தத்துவப் பிரகாசிகை உரை என்பன அவற்றுட் சில.

வேதாந்தம் என்ற போர்வையிலே பௌத்தர்களின் சூனிய வாதத்தைப் பரப்பியவர்கள் என்றும், 'ஏமாற்றும் பிசாசுகள்' என்றும் ஏகான்ம வாதிகளான சங்கர வேதாந்திகளைச் சாடும் மத்துவர் இருமைவாதியாவர். எனவே இவரது தத்துவக் கோட்பாடு துவிதம் அல்லது துவைதம் என வழங்கும்.

மத்துவர் கூறும் ஐந்துவகைப் பேதங்கள்

சங்கரர் அபேத வாதி. அஃதாவது பிரமம் ஒன்றே உண்பொருள். மற்றவை யாவும் தோற்றங்கள் என்ற அவர் முடிவில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள் இல்லை என்ற கருத்தும் அடங்கியிருக்கிறது. எனவே, அவர் பேதம் கூறவேண்டிய இரண்டாவது பொருள் இல்லை என்றாகின்றது. இராமானுசர் பிரமம் உயிர், உலகம் என்ற முப்பொருள்களிடையே பேதமும், அவை பிரிக்கொணாதவை என்பதால் அபேதமும் உடையவை என்றமையால் அவர் பேதாபேதவாதி. மத்துவரோ பிரமம், உயிர், உலகம் என்ற மூன்றினிடையேயும் எக்காலத்தும் பேதம் உண்டு என்று வாதிட்டமையால் அவர் பேதவாதி.

மேற்குறித்த முப்பொருள்களிடையிலும் ஐந்து வகையான பேதங்கள் உள்ளன அவையாவன;

1. சீவன்களுக்கும் சீவன்களுக்கும் இடையிற் காணப்படும் பேதம். இது சீவ பரஸ்பர பேதம் எனப்படும்.
2. சீவன்களுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் இடையிலுள்ள பேதம். இது சீவேசுவர பேதம் எனப்படும்.
3. சீவன்களுக்கும் சடப் பொருள்களுக்கும் இடையிலுள்ள பேதம். இது சீவ சட பேதமாகும்.
4. சடப்பொருள்களிடையே காணப்படும் பேதம். இது சட பரஸ்பர பேதமாகும்.
5. சடங்களுக்கும் ஈசுவரனுக்குமிடையே காணப்படும் பேதம் சடேசுவர பேதமாகும்;

இராமானுசரும் மத்துவரும் ஒற்றுமைப்படும் இடங்கள்.

1. இராமானுசரைப் போலவே மத்துவரும் அறிவைப் பெறும் வாயில்களாகக் காட்சி, கருதல், நூல் ஆகிய மூன்றையும் கொள்வர். அவரைப் போலவே இவரும் விட்டுணுவையே ஈசுவரனாக ஏற்பார்.
2 மத்துவருடைய வேதாந்தக் கோட்பாட்டிற்கும் இராமானுசருடையது போலவே வேதங்களின் பூர்வ, உத்தர மீமாம்சைகள் இரண்டும் ஆதார நூல்களாகக் கொள்ளப்படும்;

3. இராமானுசரைப் போலவே ஈசுவரன், உலகம், சீவன்கள் ஆகிய மூன்றும் அநாதியான உள்பொருள்கள் என்பதை மத்துவரும் ஏற்பர்.

4. பூரண சுதந்திரம் உடையவர் ஈசுவரனே என்பதிலும் உலகும் சீவன்களும் அவரிலேயே தங்கித் தமக்கெனச் சுதந்திரம் அற்றனவையாய் உள்ளன என்பதிலும் இருவருக்கும் ஒற்றுமை உண்டு.

5. ஈசுவரன் எல்லையில்லாத கல்யாண குணங்கள் கொண்டவர் என்பதிலும் இருவருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இல்லை.

ஈசுவரன்

இருப்பு, ஞானம், ஆனந்தம் என்பன ஈசுவரனுக்குரிய பதார்த்தங்கள் (*Essence*) ஆகும். பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிப்பவரும் அழிப்பவரும் அவரே; தெய்வீகத் திருமேனியுடைய அவர் யாவும் கடந்தவர். அந்த வேளையில் சீவன்களின் உள்நின்று அவற்றை இயக்கி ஆள்பவரும் ஈசுவரனே. சிலரைத் தண்டித்தும் பலர்க்கு அருள் பாலித்தும் விளங்குவது அவர் இயல்பு பூரணத்துவம் வாய்ந்த அவர் கன்மங்களை நெறிப்படுத்தும் தலைவருமாவார். பத்தி ஒன்றினாலேயே அவரைப் பிரீதிப்படுத்தலாம். பல்வகைத் திருமேனிகள் தாங்கியும் அவதாரம் எடுத்தும் சீவன்களைக் காத்தருளும் ஈசுவரன் ஆலயங்களிலுள்ள விக்கிரகங்களிலும் எழுந்தருளி அடியார்களின் வழிபாட்டிற்கு உரியவராகின்றார். இலட்சுமி அவருக்குச் சத்தியாவர். அவரைப் போலவே யாவையும் கடந்தும் அநாதியாயும் விளங்கும் இலட்சுமி ஒரளவு ஈசுவரனிலும் தாழ்ந்தவரே.

சீவன்கள்

சீவன்கள் எண்ணுக்கணக்கற்றவை. அணுப்பிரமாணமான அளவுடையவை. இயல்பாகவே இவை ஞானமும், ஆனந்தமும் பொருந்தியவையாகும். கருவி கரணங்களோடு சம்பந்தப்படுவதால் இவை தமது ஞானத்தையும் இன்பத்தையும் இழக்கின்றன, தமது பூரணத்துவத்தினின்றும் தாழ்ச்சி அடைகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றுக்குமிடையே தனித்தனியான வேறுபாடுகள் உண்டு. அதே சமயம் இவற்றை மூன்று தரங்கள் கொண்டனவாகவும் வகுக்கலாம். அவையாவன:

i. நித்திய முத்தர் — அநாதியே ஞானத்தில் அமர்ந்துள்ளவர்கள்.

ii. முத்தர்—பிறவிகள் எடுத்தெடுத்துக் கன்மத்தைப் போக்கிப் போக்கி ஈற்றில் சடசம்பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு முத்தியடைவோர்.

iii. பெத்தர் அல்லது பத்தர்; — கன்மத்தளையிலே கட்டுண்டு சம்சார சாகரத்தில் அழுந்திக்கிடப்போர்.

ஈசுவரன் உள்ளிருந்து சீவன்களைக் கட்டுப்படுத்திய போதும் கன்ம கர்த்தாவும் (செய்பவனும்) கன்ம போக்தாவும் (அநுபவிப்பவனும்) சீவனேயாதலின் அது தன் செய்கைகளுக்கு ஏற்ற பயன்களை — இன்பத்துன்பங்களை — அநுபவிப்பது தவிர்க்கவியலாததாகின்றது. பேரருளுடைய ஈசுவரனில் நம்பிக்கை வைத்து அவன்மீது பத்திபண்ணுவதொன்றே சம்சார பந்தத்தினின்றும் நீங்கமுதலும் முடிவுமான வழியாகும்.

பிரகிருதி

பிரபஞ்சத்துக்கு முதற்காரணமாய் அமைந்த சடப்பொருளே பிரகிருதி. ஈசுவரன் உலகைப் படைக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகையில் அது பலவேறு சடப்பொருள்களாகப் பரிணமிக்கின்கின்றது. பிரளய காலத்தில் இப்பொருள்கள் யாவும் மீண்டும் பிரகிருதியுள் ஒடுங்கும். அதுவரை இவை ஒவ்வொன்றினிடையேயும் பேதங்கள் தவிர்க்கமுடியாதனவாய் அமைந்திருக்கும். படைப்பு என்பது அருவமாயிருந்த சீவன்கள் தத்தமக்குரிய உடல்களில் இணைக்கப்படுவதே. இவ்வாறு இணைக்கப்படுவதன் நோக்கம், அவை தமது கன்மங்களைச் செய்து தொலைப்பதற்கேயாகும்.

வீடுபேறு

சீவன்கள் தத்தம் தரத்திற்கேற்ப நான்குவகையான முத்திகளை அடைகின்றன. அவையாவன:

i. சாலோகம் — ஈசுவரனுக்குரிய உலகில் (வைகுந்தத்தில்) வாழ்தல்.

ii. சாமீபம் — ஈசுவரனுக்கு அண்மையில் வாழ்தல்.

iii. சாரூபம் — உருவத்தில் ஈசுவரன் போலாதல்.

iv. சாயுச்சியம் - ஈசுவரனின் திருமேனியுள் புகுந்து அவரது பேரானந்தத்தில் பங்குகொளள்ல்.

(இந்நால்வகை முத்திகள் பற்றிச் சைவசித்தாந்தமும் பேசும். ஆனால், மத்துவரின் 'சாயுச்சியம்' ஈசுவரனோடு கலந்த நிலையிலும்

ஈசுவரனிலும் மிகுந்த தாழ்ந்த நிலையிலேயே சீவன் இருக்கும் என்பதில் வேறுபடுகின்றது. ஈசுவரனின் பேரானந்தம் சீவனுக்கு எக்காலத்தும் கிட்டாது என்பது மத்துவர் கொண்ட முடிபு)

இராமானுசரின் கருத்துகளிலிருந்து மத்துவர் மாறுபடும் இடங்கள்

1. இராமானுசர் பன்மைவாதியாயினும் (ஈசுவரன், சீவன், உலகம்) பன்மையில் ஒருமை கண்டவர்; அஃதாவது ஈசுவரனிலிருந்து சீவன்களும் உலகும் பிரிக்கமுடியாத ஒருமை பூண்டவை என்பது அவர் கருத்து. ஆனால் மத்துவரோ இருமைவாதி, எந்நிலையிலும் ஈசுவரனும் சீவனும் உலகும் ஒருமையாகக் கொள்ளப்படத்தக்கன அல்ல என்பது இவர் முடிபு. எக்காலத்தும் பேதம் நிலையாய் இருக்கும் என்பதால் இவை இருநிலைகள் கொண்டவையாகவே இருக்கும் என்ற முடிவைக் கைவிடவில்லை. அஃதாவது பண்பு, பதார்த்தம் என்ற இருமைகள் இருந்துகொண்டேயிருக்கும்.

2. மத்துவர் ஈசுவரனுக்கும் சீவன், உலகம் என்பவற்றுக்கும் சரீர சரீரி சம்பந்தம் உண்டு என்பதை ஏற்கார்.

3. இராமானுசர் பண்படிப்படையில் சீவன்கள் ஓரினம் என்றும் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் அவை பலவாகும் என்றும் கொள்வர். மத்துவரோ பலவாகிய சீவன்கள் ஒவ்வொன்றும் தனி வேறுபாடு உடையவை எனக் கொள்வர்

4. சீவன்கள் தனிவேறுபசடு உடையன என்பதால் அவை அடையும் வீடுபேற்றிலும் தரவேறுபாடு மத்துவரால் காட்டப்படுகின்றது. இராமானுசருக்கு இது உடன்பாடன்று. அவர் இறுதி நிலையில் சீவன்கள் யாவும் ஒரே வகையான வீடுபேற்றையே அடைகின்றன எனக் கொள்வர்.

5. உலகத் தோற்றத்துக்கு நிமித்த காரணராயும் முதற் காரணராயும் இராமானுசர் ஈசுவரனைச் சொல்வர், மத்துவரைப் பொறுத்தவரை ஈசுவரன் உலகின் தோற்றத்துக்கு நிமித்த காரணர் மட்டுமே. பிரகிருதி அதன் துணைக் காரணம்.

6. சீவன்களிற் சில பைசாசங்களாகவும் ஆவிகளாகவும் எக்காலத்தும் அலைந்து கொண்டிருக்கும் என்றும் அவை வீடுபேற்றினை அடையவே மாட்டா என்றும் மத்துவர் கொள்ளும் முடிபு இராமானுசரிலிருந்து மட்டுமன்று, சமணம் தவிர்ந்த இந்திய மதங்கள் எவற்றாலும் கொள்ளப்படாத

தொரு முடிபாகும். இதுபற்றி இந்திய தத்துவஞானம்' என்றதமது நூலில் கி. லக்ஷ்மணன் அவர்கள் கூறுவதாவது.

" மத்துவரது இக்கொள்கை ('சில சீவன்கள் என்றும் முத்தி அடையமாட்டா' என்ற கொள்கை)' போற்றுவதற்குரியதல்ல. ஒருவேளை மத்துவர் இக் கொள்கையைக் கிறிஸ்தவரிடமிருந்து பெற்றிருக்கக் கூடுமோ எனக் குறிப்பிட்ட ராதாகிருஷ்ணன் அங்ஙனம் கொள்வதற்கு ஆதாரமில்லை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இறைவனது புத்திரனாகிய வாயுவின் மூலமே அவை இறைவனை அணுகமுடியும் என்பதும் மத்துவர் கொள்கை. மத்துவர் இராமானுசரோடு மாறுபடும் இடங்களுள் இதுவும் ஒன்று. இதுவும் கிறிஸ்தவர்களுடைய கொள்கையை (பரமண்டலத்தின் பிதாவை அவர் சுதனாகிய யேசு கிறிஸ்துவின் மூலமே அடையலாம் என்ற கொள்கையை) நினைவூட்டுகின்றது என்கிறார் ராதாகிருஷ்ணன்.

இவை எவ்வாறெனினும் தனித்த தத்துவ ஞானத் தேடலில் தொடங்கிய வேதாந்த ஆராய்ச்சி படிப்படியாகச் சமயச் சார்பை அதிகம் அதிகமாகப் பெற்றமைக்கு இராமானுசர், மத்துவரது ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டுகளாய் உள்ளன என்பது மட்டும் உண்மை.

நிறைவுரை

இராமானுசரது வேதாந்தச் செல்வாக்குக்கு உள்ளான தெலுங்குப் பிராமணரான நிம்பர்க்கரின் துவிதாத்துவிதம், அதே தெலுங்கு நாட்டினரான வல்லபாச்சாரியாரின் சுத்தாத்துவிதம் (சைவ சித்தாந்திகளின் வீடுபேற்றுக் கோட்பாடு சுத்தாத்துவிதம் என வழங்கும்), வங்கத்தவரான சைதன்னியரின் அசிந்திய பேதாபேதம், அதே நாட்டவரும் இந்த நூற்றாண்டினருமான அரவிந்தரின் 'தெய்விக வாழ்க்கை' (திவ்விய ஜீவனம்) என்பன வேதாந்த தத்துவக் கோட்பாடு பரந்து சென்று இன்றும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்;-
1. *A Critical Survey of Indian Philosophy* by *Dr, Chandradhar Sharma*.
2. இந்திய தத்துவ ஞானம், கி. லக்ஷ்மணன் *M. A*,

பிழை திருத்தம்

பிழை		திருத்தம்	பக்கம்
தலேகளினின்றும்	-	தளேகளினின்றும்	12
அல்லறும்	-	அல்லலுறும்	12
இருளிருந்து	-	இருளிலிருந்து	12
புறவழி	-	புறவாழி	12
அறவழி	-	அறவாழி	12
அவைகளோ	-	அவைகளே	16
குறைந்ததாயினும்	-	குறைந்தாயினும்	16
இது 'இது அஜாதிவாதம்	-	இது அஜாதிவாதம்	21
துயில்	-	துயிலில்	23
சுஷப்தி	-	சுஷுப்தி	23
கௌடபாத—க்கே	-	கௌடபாதர்க்கே	24

சுவர்ணா பிறின்டிங் வேர்க்ஸ்,
யாழ்ப்பாணம்.